

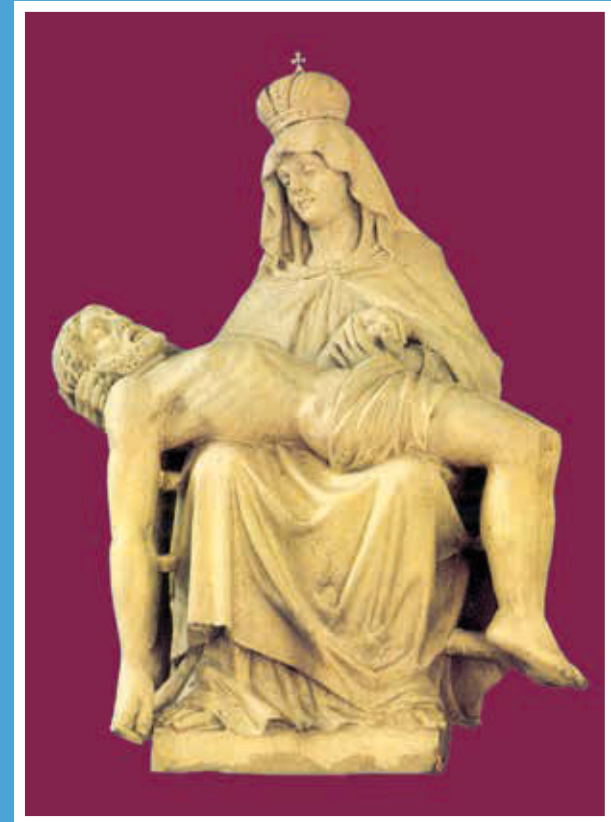

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2022. márc.–ápr.
XXVII/2. szám

Ára: 450,- Ft

Fertőszentmiklós – kegyszobor

Drága Jézusom!

*Te negyven napon át böjtöltél, hogy példát mutass nekünk
a hitéleti tevékenység megalapozásához.
Te, bár minden bűn nélkül voltál,
mégis vállaltad a negyven napon át tartó lemondást,
igehirdető utad előkészítéseként, megalapozásaként.
Ha te ezt megtetted,
mennyeivel inkább kell nekem a böjti felajánlást megélnem,
aki nap mint nap újból és újból beleesek bűneimbe.
Egyházunk a nagyböjti időszakban minimum követelményként
a pénteki napokra ír elő böjti felajánlást.
Kérlek, add kegyelmedet, hogy ezt valóban
minimum követelménynek éljem meg,
és szívem tiszta szeretetével ki tudjam egészíteni
életvitelemhez igazított egyéb böjti felajánlással is,
hogy napi imáim minél tisztábban tudjanak színed elé kerülni,
hogy hitéletemet minél tisztábban tudjam megélni.
Boldogságos Szűz Mária, a Fájdalmak Anyja,
kérlek, árássz el a kegyelmek bőségével,
hogy legalább a nagyböjti időszakban
minél jobban át tudjam érezni Jézus és a Te fájdalmadat
a körülöttünk levő világ nagy hitehagyása miatt.
Kérlek, világosíts meg, hogy mikor és miben vétkezem ellenetek,
és add meg, hogy vétkeimet szívből meg tudjam bánni.
Segíts, hogy a szentgyónás szentségével élve
a lehető legtisztább lélekkel tudjak eljutni
a Húsvéti Szent Napokhoz,
hogy a feltámadás örömét is minél mélyebben átérezhessen,
Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.*

Jánossy Gábor

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (20.) –	
VII. Mária Jézus nyilvános működése idején – folytatás	1
Dilecta mea – „Az én kedvesem”	7
Carlo Maria Vigano érsek vallomása a szentmiseáldozatról	7
Nyitott volt rá	14
A Szenthagyományra mért legújabb vatikáni csapás	16
Jézus Urunk tanítása Sükösdön	25
Szeretet és béke	30
A szépség teremtője	31
Mária-kegyhelyek	
Fertőszentmiklós	33
Mária kicsinyei	
Máriás Papi Mozgalom újévi körlevele	34
Rózsafüzér	
Hiszekegy	44

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Jasna Góra kegykép

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megren-
delhető a Stella Maris Alapítvány postafiók
címén, illetve e-mailen és megvásárolható a
templomokban vagy Budapest V., Ferenciek
terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (20.)

VII. Mária Jézus nyilvános működése idején

– folytatás

A kánai menyegző – folytatás

Mária Jézus társa a megváltásban

Jézus első messiási csodatétele s ennek a megváltás központi cselekményére, a keresztáldozatra való vonatkozása elárulja, hogy válasza többi részének is valamilyen kapcsolatban kell állnia a keresztáldozattal. Nézzük csak, mit is jelent Jézus ajkán ez a kifejezés: „Asszony, a mi gondunk ez?” Említettük már, hogy Jézus csodái alkalmával, a keleti ember szokásának megfelelően, szívesen használ képletes szavakat, amelyekkel magasabbrendű, a természetfeletti rendbe tartozó dolgokra utal. Így pl. a csodálatos kenyérszaporítás alkalmával a testi táplálékkal a lelki táplálékot, az Eucharisziát jelzi. Itt is ilyen jelképes utalással állunk szemben, amely az egész rész messiási jellegének megfelelően természetfeletti vonatkozású. „A mi gondunk ez?” – ezek a szavai önmagukban Jézus és Mária közt valami együttműködésből származó közösséget fejeznek ki. Mivel pedig a jelkép lényege az, hogy a használt kép anyagszerűen tartalmazza azt, amire vonatkozik, itt tulajdonképpen Jézus és Mária üdvtörténeti együttműködéséről és természetfeletti összetartozásáról van szó. Gallus Tibor, a kiváló mariológus, helyesen mutat rá arra, hogy Mária jelen közreműködésében az ő jövőbeli közreműködését látja Jézus: a jelen közreműködés a jövőbelinek jelképe. Mivel pedig ennek a jövőbeli közreműködésnek „órája” még nem érkezett el, egyelőre nem is lehet szó róla. A kifejezés tehát valóban elutasítást tartalmaz, amint ezt első értelme is megköveteli, de nem Mária jelen közreműködését utasítja vissza Jézus, hanem a jövőbeni közreműködésének a jelenben történő megvalósulását, amely majd a kereszt alatt a fájdalmas Anya Fiával együtt szenvedő lelki vértanúságában válik valóra. Jézus tehát kérdéses szavaival csak azt adta tudtára anyjának, hogy még nem jött el ideje annak a közreműködésnek, amelyet az ebben a csodában való közreműködés jelképez és előrejelez. Jézus Mária közreműködését első csodájában arra használja fel, hogy jelezze és kinyilvánítsa Mária szerepét magában a megváltásban.

Mindebből pedig megérthetjük, miért hívta Jézus saját édesanyját egyszerűen „asszony”-nak. Sokan ugyanis ebben a megszólításban Mária mellőzését, elutasítását, sőt megalázását látják. Különösen a protestánsok szeretnek erre a

helyre hivatkozni. Újabbán a hollandiai református egyház általános zsinata is felhasználja, hogy kimutassa a katolikusok Mária-tiszteletének helytelen-ségét. Pedig éppen az ellenkezője igaz. A kánai csodában való közreműködése jelzi Mária szerepét a megváltás munkájában, az emberiség ősi ellensége, a gonoszlélek hatalmának megtörésében. Máriának ez a szerepe pedig nem pusztán anyaságából folyik. Hogy Mária Jézus anyja, ebből még nem következnek, hogy hivatása és feladata van Fia messiási hivatásában is Mária több mint Jézus biológiai, fizikai értelemben vett anyja. Mária a Megváltó Jézus édesanyja, a második Ádám mellett második Éva. Miként Éva közreműködött az emberiség elvesztésében, Mária második Évaként közreműködik az emberiség megváltásában. Ebben az értelemben tehát Mária az Ősevangélium megjövendölt asszonya. A kánai csodában való közreműködése jelzi a megváltásban való közreműködését, ezért nem anyjának szólította őt Jézus, hanem „asszony”-nak, a megváltás társának. Ez a megszólítás tehát tulajdonképpen Mária megdicsőítése, felmagasztalása, nagyságának és hivatásának megvallása és elismerése.

Mária nem érzi magát visszautasítva, bár teljesen talán nem is értette meg az utalás jelentését. Kiadja utasítását, hogy a szolgák Fia parancsa szerint cselekedjenek. Ez a Szűzanyának az evangéliumban megőrzött utolsó szava. Ez az ő hitvallása, egész élete. Teljesen átadja magát megváltó Fia akaratának, s ezáltal pedig végeredményben: az Atya rendelkezésének, aki a megváltás módját és körülményeit öröktől fogva elhatározta, s az ő szerepét is kijelölte. Mária itt is az Úr szolgálóleányaként viselkedik, híven és méltóan ahhoz a „fiat”-hoz, amellyel Gábor angyal köszöntésére felelt elfogadva az istenanyai kiválasztást és a Messiás-Fiával való teljes sorsközösséget.

Ez a csoda, a víznek borrá változtatása tehát rámutat Jézus és Mária Istentől rendelt kapcsolatára. Mária nemcsak testi értelemben anyja Jézusnak, aki szülte, táplálta és nevelte őt, hanem sokkal több. Az Úr mellett neki különleges helye, páratlan szerepe van üdvösségünk történetében és megvalósulásában. Jézus első csodájában való közreműködése is ezt jelzi. Jézus és Mária elválaszthatatlanok Isten örök tervében. Jézus ezzel a csodával bizonyította először istenségét. Apostolai hittek benne s ez messiási munkájának első sikere. De ez sem történt Mária közreműködése nélkül: „Az ő anyai kérésének engedett Egyszülött Fia a galileai Kánában, amikor azt a csodáját művelte, amely miatt hittek benne tanítványai” – hangsúlyozza XII. Piusz pápa Mystici Corporis kezdetű körlevelében. Mária annyira figyelmes, hogy a földi szükségletekre is gondja van. Hát még a lelkiekre mekkora! Ebből az eseményből is kiténik,

hogy Mária közbenjár értünk: amint Kánában tette, úgy segíti ma is övéit, úgy kéri szent Fiát érdekekben. XII. Piusz pápa 1939 május 5-én a fiatal házások előtt ki is jelentette: „A kánai menyegzőn mutatkozott meg először Máriának hathatós közbenjárása Istennél az emberek javára”. Mária valóban közbenjáró. Része van a megváltásban, vagyis a kegyelem kiérdemlésében, de része van annak kiosztásában is. A kánai menyegző rámutat Mária kegyelemközvetítő hivatására: a megváltás társa és a megváltás kegyelmi gyümölcseinek közbenjárásával kiosztója.

Jézus „Mária Fia”

„Eltávozva onnét lakóhelyére érkezett. Tanítványai kísérték. A következő szombaton elkezdett tanítani a zsinagógában. Nagy hallgatósága csodálkozott (tanításán). „Honnan vette mindezt? – kérdezték. Ki adott neki ekkora bölcsességet? Hogyan történnek ilyen csodák általa? Nem az ács ez, a Mária fia?” (Mk 6, 1-3)

Jézus nyilvános működése elején fölkeresi szülőfaluját, Názaretet. Ennek híre hamar elterjed a kis helységben. Látogatása felébresztette a kíváncsiszkodást, hiszen kánai csodájának és Jairus leánya feltámasztásának híre eljutott Názaretbe is.

Miként ifjúkora hosszú éveiben, Jézus most is elment szombaton a zsinagógába. Az volt a szokás, hogy a jelenlévők közül valaki önkéntesen vagy felkérésre olvasott a Szentírásból és magyarázatot fűzött hozzá. Az evangéliumok nem jegyezték föl, hogy az Úr előbb is megtette volna ezt, most azonban maga vállalkozott rá, hiszen megkezdte már nyilvános működését, s szülőfaluját sem akarta mellőzni. Még az írástudókat is megszégyenítő bölcsességgel magyarázta az Írást. Szent Lukácstól (4, 16-30) tudjuk, hogy Izaiás jövendölésénél nyitotta fel a könyvtekercset és a próféta szavait: „Az Úr lelke rajtam: Ő kent fel engem, hogy örömbírt vigyek a szegényeknek” (61, 1-2) önmagára vonatkoztatta: „Ma beteljesedett...” – mondotta, s ezzel nyíltan kijelentette, hogy ő a megígért Messiás.

A hallgatóság csodálkozással vegyes kétkedéssel veszi ezt tudomásul: „Nemde az ács ez, a Mária fia?” Honnét is cselekedhet ilyen feltűnő dolgokat, miért is mondhat magáról ilyet, hiszen innét közülünk való, és olyan ember, mint a többi, Mária fia. Mária egyszerűségével, hozzájuk hasonlóságával akarják tagadni Fia Messiás-voltát.

A názáretieknek ez a próbálkozása századok óta folyik: Mária lekicsinylésével akarják Fia jelentőségét csökkenteni. Márián keresztül magát Jézust

vetik meg. Sőt annyira ragadtatják magukat, hogy K. Barth-tal ezt a kijelentést teszik: „Ahol Máriát tisztelik, ott nincs Krisztus Egyháza”.

Pedig kétségtelen, hogy ez homlokegyenest ellenkezik a kinyilatkoztatás igazságával, ahol Jézus és Mária szorosan összetartoznak, amint alapjában véve a názáretiek is megvallják ezt. Összetartoznak, nemcsak mint Anya és Fiú, hanem mint a második Ádám és a második Éva. Az igazi kereszténység, Krisztus Egyháza csak ott lehet, ahol elismerik a kinyilatkoztatás teljességét. Ehhez pedig hozzátartozik Mária üdvösségünk szerzésében és munkálásában betöltött szerepe, üdvtörténeti jelentősége. Ennek ismerete, s az ebben való elmélyedés a hívő ember kötelessége. Így érthetjük csak meg, hogy Jézus és Mária nemcsak a természetes kapcsolat folytán – amelyet a názáretiek is elismernek –, hanem méginkább a természetfeletti kapcsolat révén elválaszthatatlanul összetartoznak. A Mária-tisztelet Krisztus igaz egyházának egyik ismertető jele. Ezért teljes joggal fordíthatjuk vissza Barth kijelentését: Ahol Máriát nem tisztelik, ott nem lehet Krisztus Egyháza!

A tökéletes Krisztus-tanítvány

„Amikor anyja és testvérei odaértek, kint maradtak és hívatták őt. A körülötte ülő tömegből figyelmeztették: „Anyád és testvéreid kint állnak és keresnek.” Ő azonban így válaszolt: „Ki az én anyám és kik az én testvéreim?” Majd végignézve a körülötte ülőkön csak ennyit mondott: „Ezek az én anyám és testvéreim! Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az mind testvérem, nővérem és anyám”. (Mk 3, 21-35)

Szent Márkon kívül Szent Máténál (12, 46-50) és Szent Lukácsnál is (8, 19-21) megtalálható ennek az eseménynek a leírása, mely szorosan összefügg az előzőleg elbeszélte eseményekkel. Jézus megkezdi nyilvános működését, híre bejárja az egész vidéket, nagy tömeg követi étlen-szomjan, hogy hallhassa tanítását és láthassa tetteit. Nemrégén történt a szombati gyógyítása, most pedig egy ördögtől megszállott némat gyógyított meg, A nép hangulata mellette volt, többen azonban úgy ítélték, hogy túlzásokra ragadtatja magát, a farizeusok pedig legutóbbi csodás gyógyítása után azt híresztelték, hogy a gonoszlélekkel szövetkezik és annak segítségével üzi ki az ördögöt.

Jézus határozott szavakkal utasítja vissza a rágalmat, az események híre azonban eljut Názáretbe is, és a rokonság elhatározza, hogy lebeszéli Jézust működése további folytatásáról, s így önmaguk jóhírével együtt Jézust is megmentik a válságosnak gondolt helyzetből. Útra kel tehát a rokonság, hogy Jézust saját érdekében rábíri a hazatérésre. Az evangélista tudunkra adja, hogy

Mária is velük volt. Azt azonban nem mondja a szentíró, hogy a Boldogságos Szűz osztotta volna a rokonság véleményét Jézus működéséről. Hiszen Mária tudta, hogy kicsoda az ő Fia és nemcsak a gyermek születését megelőző áldott napokban mondta Erzsébet boldognak őt, mert hitt, hanem legutóbb a kánai menyegzőn is nagyfokú hite nyert meghallgatást. Viszont azt sem szabad elfelednünk, hogy az anyai szív gyermekét féltő, aggódó szeretete az ő szívét is eltöltötte és ezért engedett a rokonok kérésének, akik méltán gondolták, hogy Máriával könnyebben elérhetik Jézust és jobban is hathatnak rá.

Jézus éppen egyik házban tanított. Nagy népsokaság hallgatta, úgy hogy a hallgatóság egy része nem is fért a házba. Így a rokoni küldöttség sem tudott bejutni, hanem a hallgatóság adta tovább a hírt Jézusnak, hogy édesanyja és rokonai keresik őt. Azt várnók, hogy Jézus legott abbahagyja tanítását és siet anyja és rokonai elé. Jézus magatartása és válasza első pillanatra meglepő: „Ki az én anyám és kik az én testvéreim?” És a jelenlevőkre tekintve folytatta: „Ezek az én testvéreim...!” Sokan talán meg is ütköznek Jézus szavain, és saját édesanyjának mellőzését, megtagadását olvassák ki belőle, amint a nem-katolikus írásmagyarázók is teszik: szívesen hivatkoznak erre a szövegre, hogy kimutassák Jézus elutasító magatartását édesanyjával szemben.

Csak aki a Szentírást nem ismeri és Jézus szavait felszínesen értelmezi, az olvashat ki ilyesmit Jézus szavaiból. Jézus ugyanis így folytatja: „Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az mind testvérem, nővérem és anyám”. Jézus már megkezdte nyilvános működését, kizárólag messiási küldetésének él, amelylyel megbízta őt az Atya. Már a templomban való visszamaradása alkalmával világosan tudtára adta Máriának: „Nem tudátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell lennem?” Minden földi kapcsolatnál előbbrevaló számára a természetfeletti kapcsolat, a földi családnál előbbrevaló a másik család, az Atya akaratát teljesítő természetfeletti családja. Jézus tehát magasabb szempontot tekint válaszában. Nem tagadja meg a természetes szálakat, amelyek anyjához és rokonaihoz fűzik, de a hivatásbeli, isteni küldetéséből eredő kötelékeket erősebbnek és kötelezőbbnek jelenti ki. Krisztusnak a földi családjánál magasabbrendű, lelki családja van. Hiszen ő tanítja: „Mindaz, aki elhagyja értem otthonát, testvéreit, nővéreit, anyját, feleségét, gyermekeit vagy földjét, százannyit kap és örökségül kapja az örök életet” (Mt 19, 29). A pusztán földies, vérségi kapcsolat helyett Krisztus Isten országának kegyelmi rokonságára, nemi, faji és társadalmi különbséget nem ismerő lelki családjára hivatkozik, amelynek alapja és összekötő kapcsa nem a testi származás, hanem Isten akaratának hívő elfogadása és állandó teljesítése. Ilyen értelemben Jézus szavai

Mária felmagasztalását jelentik, hiszen az evangéliumot jól ismerő olvasóban önkéntelenül fakad a kérdés: Vajjon ki teljesítette jobban Isten akaratát, mint az, aki az angyal üdvözlétére csak ennyit mondott: Az Úr szolgálóleánya vagyok: történjék velem szavaid szerint? Ki lett volna lélekben is közelebb Jézushoz, mint akit nemcsak bensőséges anyai szeretete, hanem Fiáról Isten kedvéért lemondó engedelmes áldozatkészsége avatott tökéletes Krisztus-tanítvánnyá?

Mária dicsérete

„Még beszélt, amikor egy asszony így kiáltott a nép közül: „Boldog a méh, mely téged hordozott és az emlő, melyet szoptál.” Ő azonban hozzáfűzte: „Boldogabb, aki hallgatja és megőrzi Isten igéjét” (Luk 11, 27-28)

Ez a részlet szorosán összefügg az előbbi eseménnyel. Jézus a farizeusok vádaskodásaira válaszol, amikor a szomjas lélekkel köréje seregülő néptömeg közhangulatának és meggyőződésének kifejezéseként egy névtelen asszony így kiált fel: „Boldog a méh, mely téged hordozott és az emlő, melyet szoptál!” Mintha csak ezt mondta volna ez az asszony kitörő elragadtatásban: Boldog a te anyád, akinek ilyen gyermeke van!

Jézus válasza az első hallásra ebben az esetben is elég különös, hideg és tartózkodó. Sokan édesanyja dicséretének visszautasítását látják benne és különösen a nemkatolikus körök hivatkoznak szívesen rá annak bizonyítására, hogy Jézus nem ismeri el Mária nagyságát, ő maga is tartózkodó vele szemben, s nem is tulajdonítja neki azt a szerepet, és jelentőséget, amelyet a Katolikus Egyház mai Mária-kultuszában kifejezésre juttat.

Mielőtt érdemlegesen válaszolnánk, nézzük csak meg, mit is felelt Jézus az asszony Máriát dicsérő szavaira. „Boldogabb, aki hallgatja és megőrzi Isten igéjét”. Ezekkel a szavakkal Jézus rámutatva édesanyja nagyságának igazi forrására nem kibebíti – ellenkezőleg – fokozza az asszony dicséretét. Mária már ezért is dicséretreméltó, mivel a Messiás anyja. De nem ez minden nagyságának és jelentőségének oka, hanem az, hogy az összes teremtmények között a leghívőbb lélekkel fogadta Isten Igéjét és azt a legtökéletesebben és legodaadóbban teljesítette. „A hit vezeti egész életén keresztül – állapítja meg Békés Gellért idézett írásában – az angyal titokzatos üdvözlésétől a karácsony éjszaka kitaláltontáig, az egyiptomi meneküléstől az elveszett Gyermekek keresésének szorongató fájdalmaig, az apostoli útjára induló Jézus búcsújától a keresztút könnyes martiriumáig. Hitt Jézusban, az Isten Fiában, s hite betelje-

sült a húsvéthajnal örömeiben és saját mennybevételének ujjongó allelujájában. Ő Jézus első és legigazibb híve, a hívő lélek örök eszményképe”.

Jézus tehát valójában megerősíti a névtelen asszony Mária dicséretét, sőt rámutatva annak legigazibb alapjára tulajdonképpen Mária személyes jelentőségének tényét és tiszteletének jogosságát hangsúlyozza. Gábor angyal, Szent Erzsébet, a pásztorok, a napkeleti bölcsek, Simeon és Anna Mária-tisztelete után most hangzik el Mária első nyilvános dicsérete, amelyet maga Jézus is megerősít. Ugyanaz az evangélista, aki a Magnificat-ban megörökíti Mária jóslatát: „Mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék”, ezt az eseményt is feljegyzí, mintegy igazolásul, miként megy teljesedésbe Mária jövendölése.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 159-169.o.)

Dilecta mea – „Az én kedvesem”

Carlo Maria Vigano érsek vallomása a szentmiseáldozatról

Arról teszek vallomást, hogyan fedeztem fel újra a hagyományos rítust... És egyúttal felszólítom püspöktársaimat és minden papot, hogy maguk is tegyenek vallomást, illetve most, éppen most kezdjenek hozzá a hagyományos rítus újrafelfedezéséhez, illetve felfedezéséhez.

Ti, akik megengeditek magatoknak, hogy az apostoli szentmisét betiltsátok, celebráltátok-e valaha ezt a misét? Ti, akik magas liturgikus tanszéketekről éles kritikát fogalmaztok meg a „régí mise” ellen, elgondolkodtatok-e valaha is ennek imáin, rítusain, ősrégi és szent gesztusain?

Én az elmúlt években gyakran feltettem magamnak ezeket a kérdéseket, mert én magam, aki ezt a misét gyermekkorom óta ismertem, és mint ministráns, amikor még rövid nadrágot hordtam, a celebráns szavaira a válaszokat is megtanultam, mégis majdnem teljesen elfelejtettem és elvesztettem. Introibo ad altare Dei. Télen, iskolába menet az oltár jéghideg kövén térdelni. A nyár egyes napjain hőségben izzadtam ministráns öltözetem alatt. Elfejtettem ezt a misét, ami 1968. március 24-én pappá szenteléselem miséje is volt: Abban az időben, amikor már érezni lehetett **annak a forradalomnak a jeleit, ami az Egyházat nemsokára legrágóbb kincsétől fogja megfosztani, hogy egy megghamisított rítust vezessen be helyette.**

Nos, ez a mise, amit a zsinati reform papságom első éveiben eltörölt és betiltott, távoli emlékként maradt meg bennem, mint egy kedves, de távol levő ember mosolya, mint egy elhunyt hozzátartozó tekintete, mint egy vásárnap csengése a maga harangzúgásával és barátságos hangjaival. A fiatalokat valami nosztalgia hajtotta, annak az időnek a lelkesedésével, melyben az egyházi feladatok még előttünk álltak, melyben mindannyian abban akartunk hinni, hogy a háború utáni világ és a kommunista fenyegetés egy új szellemi lendülettel legyőzhető lesz. Hinni akartunk benne, hogy a gazdasági jólét valahogyan hozzájárulhat az ország erkölcsi és vallási újjászületéséhez. 68 (az 1968-as kultúrforradalom) ellenére, a megszállások, a terrorizmus, a Vörös Brigádok, a közel-keleti válság ellenére. Mindazonáltal agyamban az egyházi és diplomáciai kötelezettségek ezrei közepette is kikristályosodott valaminek az emléke, ami tulajdonképpen megoldatlan maradt, és évtizedeken keresztül „átmenetileg” félre lett téve. Valami, ami türelmesen várt, olyan türelemmel, amit csak Isten tanúsít irántunk.

Az a döntésem, hogy elítélem az amerikai prelátusok és a római kúria botrányait, arra készítetted, hogy ne csak érseki és apostoli nunciusi szerepemet vizsgáljam meg új fényben, hanem papságom lelkeségét is, amit előbb a Vatikánban, majd az Egyesült Államokban végzett szolgálatom bizonyos értelemben hiányosnak hagyott meg: elsősorban papi létem, nem hivatali feladataim tekintetében. És amit addig nem értettem meg, az egy látszólag váratlan körülmény miatt egyszerre világossá vált akkor, amikor személyes biztonságom veszélybe kerülni látszott, és kényszerítve éreztem magam arra, hogy szinte „föld alá” vonuljak, messze a kúria palotáitól. Akkoriban ez az áldásos elkülönülés, amit ma egyfajta szerzetesi döntésnek tartok, vezetett vissza engem a tridenti mise újralfedezéséhez. Jól emlékszem arra a napra, amikor a szokásos modern miseruha helyett a hagyományos miseöltözetet vettem fel az Ambrozián cappinóval és a manipulussal: Emlékszem a szorongásokra, amiket akkor éreztem, amikor csaknem ötven év után ismét a misekönyv imáit mondtam ki, és amik mégis úgy hagyták el a számam, mintha még röviddel ezelőtt is ezeket recitáltam volna. Munda cor meum ac labia mea... (Tisztítsd meg szívemet és ajkamat...) És akkor ezek már nem a ministráns vagy a fiatal seminarista szavai voltak, hanem a celebráns szavai, az én szavaim, amikor első alkalommal újra a Legméltóságosabb Szentháromság előtt miséztem. Mert ugyan igaz, hogy a pap olyan személy, aki elsősorban másokért él – Istenért és a felebarátért –, de az is igaz, hogy apostolsága ugyanannyira meddő, mint a pengő cimbalomé, ha saját identitása nem tudatosul benne, és saját szentségét nem ápolja.

Tisztában vagyok veled, hogy ezek a fontolgatások közömbösnek hagyják azokat, sőt, még sajnálatot is ébresztenek azokban, akiknek nem adatott meg az a kegyelem, hogy a hagyományos misét bemutathassák. De úgy képelem, hogy ilyesmi történik azokkal is, akik még soha nem voltak szerelmesek, és a lelkesedést és a szeretett lény iránti szűzies odaadást nem értik meg, azok, akik nem ismerik azt az örömet, amit a másik szemében való elmerülés jelent. A szürke római liturgikus, a prelátus a rá szabott papi civil ruhájában és a mellkeresztel a zsebében, egy kongregáció consultora a Concilium vagy a Civiltà Cattolica (vatikáni lapok)] legújabb számával a kezében, mind a rovarkutató szemével tekintenek Szent V. Pius miséjére, mint az a természettudós, aki nagyítója alatt egy falevél ereit vagy egy lepke szárnyait méricskéli. Tényleg azt kérdezem néha magamtól, hogy vajon nem a szikéjével éppen egy élő testbe vágó patológus aszepszisével teszik ezt ők? **Ám ha egy olyan pap közeledik a hagyományos rítushoz, aki legalább minimális lelki étellel rendelkezik – függetlenül attól, hogy egykor ismerte-e már, vagy csak most fedezi fel első ízben –, azt a rítus rendezett fensége olyan mélyen meg fogja hatni, mintha kilépett volna az időből, és Isten örökkévalóságába lépett volna bele.**

Püspök-, és paptársaimmal azt szeretném megértetni, hogy ez a mise önmagában isteni, mert az ember egészen intuitív módon érzékeli benne a szentet: az embert szó szerint a mennybe ragadja, a Legméltóságosabb Szentháromság és a mennyei udvartartás jelenlétébe, messze távol a világ zajától. Ez a mise egy szerelmes dal, melyben a jelek, a tiszteletadások és a szent szavak ismétlésében semmi haszontalan és fölösleges nincs, miként az anya sem fárad bele gyermeke csókolgatásába, és a menyasszony sem abba, hogy vőlegényének újra és újra azt mondja, hogy „szeretlek”. Minden elfelejtődik, mert mindaz, ami e mise alatt elhangzik szóval, vagy énekkel, örökkévaló, minden gesztus, amit benne végeznek örökké tartó, a történelmen kívül lévő, és mégis be van ágyazva egy folytonosságba, ami az Utolsó Vacsora termét, a Kálvária dombját és az oltárt, amin a misét éppen celebrálják elválaszthatatlanul összeköti és egyesíti. A celebráló nem a gyülekezet felé fordul, hogy mindenki számára érthető legyen, vagy magát szimpatikusá tegye, vagy hogy a la page-nak tűnjön, hanem Isten felé: És csak a végtelen hála érzése van benne azért a kiváltságért, hogy a keresztény nép imáit, oly sok lélek örömét és baját, azok bűneit és hibáit, akik bocsánatért és irgalmasságért könyörögnek, valamint a kapott kegyelmekért érzett hálát és a drága elhunytakért mondott könyörgéseket ő viheti Isten elé. A pap egyedül van és mégis szorosan össze van kötve a lelkek végtelen seregével, akik az időt és a teret ölelik át.

Amikor az apostoli misét ünneplem, arra gondolok, hogy ugyanazon az oltáron, ami a vértanúk ereklyéivel lett felszentelve, előttem már sok szent és papok ezrei celebráltak, miközben ugyanazokat a szavakat ejtették ki, ugyanazokat a gesztusokat ismételték, ugyanazokat a meghajlásokat és térdeléseket végezték, és ugyanazokat a öltözékeket hordták, mint én. Mindenekelőtt azonban Urunknak ugyanazzal a testével és vérével áldoztak meg, akihez a szent áldozat bemutatásával mi mind egyenlővé tettük magunkat. Amikor ezt a misét celebrálok, a legfenségesebb és legtökéletesebb módon ismerem fel annak igazi jelentőségét, amit a tan nekünk tanít. **A Krisztus személyében (in persona Christi) való cselekvés nem egy formula mechanikus ismétlése, hanem annak tudata, hogy ajkaim ugyanazokat a szavakat ismétli, amiket a Megváltó az Utolsó Vacsora termében a kenyér és bor fölött ejtett ki; hogy én, ha az ostyát és a kelyhet az Atyához emelem, azt az áldozatot ismétlem meg, amit Krisztus a kereszten bemutatott; hogy az áldozáskor az engesztelő áldozatot veszem magamhoz és Istennel táplálkozom, és nem valamilyen ünnepélyecskén veszek részt.** És eközben az egész Egyház velem van: a diadalmas Egyház, ami csatlakozik könyörgő imáimhoz, a szenvedő Egyház, ami a lelkeknek a tisztítótűzben való tartózkodásának a megrövidülésére vár, a küzdő Egyház, ami a mindennapi lelki harcban erősíti magát. Ha azonban, miként ezt hitünkben megvalljuk, a mi ajkunk Krisztus ajka, ha az átváltoztatáskor kiejtett szavaink Krisztus szavai, ha a kezek, amivel a szent ostyát és a kelyhet érintjük, Krisztus kezei, mekkora tiszteletet kell éreznünk testünk iránt, amit ezért mindig tisztán és épen kell megőriznünk? Létezik-e ennél jobb ösztönzés arra, hogy Isten kegyelmében maradjunk? („Tisztuljatok meg, akik az Úr edényeit hordozzátok!” (Iz 52,11)) És a misekönyv szavaival (amit a pap akkor mond, amikor felmegy az oltárhoz): „*Aufer a nobis, quaesumus Domine, iniquitates nostras: ut ad Sancta Sanctorum puris mereamur mentibus introire.*” („Vedd el, kérünk, Urunk, gonoszságainkat: hogy a szentek szentjébe tiszta szívvel mehessünk be.”)

A teológus azt fogja válaszolni erre, hogy ez az egyetemes tanítás, és hogy a mise, függetlenül a rítustól pont ez. Racionálisan nézve nem tagadom. Ám míg a tridenti mise ünneplése állandóan emlékeztet a megváltás szentekkel és boldogokkal keretezett művének szakadatlan folytonosságára, addig a megreformált rítusnál – szerintem – ez nincs így. **Amikor versus populum, a nép felé néző asztalra tekintek, a lutheri vagy a kálvinista asztalt látom; amikor az átváltoztatás szavait az Utolsó Vacsoráról szóló elbeszélés formájában olvasom, kihallom belőlük a Cranmer-féle Common Book of Prayer és a**

Kálvin-féle istentisztelet ferdítéseit; amikor a megreformált naptár lapjait pergetem, abban pont azon szentek neveit nem találom többé, mert pont azon szentek nevei lettek kitörölve, akiket a pseudo-reformáció eretnekei is kitöröltek. Ugyanez vonatkozik az énekekre is, melyeknek egy angol vagy német katolikust el kellene rémisztenie: Egy templom boltozata alatt azok kórusát hallani, akik papjainkat megkínózták és megölték, és a Legszentebb Oltáriszentséget a „pápai babona” elleni dachból lábbal tiporták, meg kellene értesse mindenkivel azt a mély szakadékot, mely a katolikus mise és ennek zsinati hamisítványa között tátong. A nyelvről már nem is beszélve: Az elsők, akik a latin nyelvet eltörölték, maguk az eretnekek voltak, a rítusoknak az egyszerű nép körében való jobb megértésének nevében; Azon emberek állítólagos érdekében, akiket becsaptak azzal, hogy a kinyilatkoztatott igazságot megkérdőjelezték, és helyette a tévedést terjesztették közöttük. Az új misében minden hétköznapi, evilági. Minden átmeneti, minden véletlen, minden kontingens, változtatható. Semmi örökké való nincs benne, hiszen az örökkévalóság változtathatatlan, állandó, csakúgy, ahogy a hit is megváltoztathatatlan. Ahogy Isten megváltoztathatatlan.

Még egy további aspektusa is van a hagyományos szentmisének, amit ki szeretnék emelni, és ami minket a múlt szentjeivel és vértanúival összeköt. A katakombák idejétől kezdve és egészen az üldözések legutolsó koráig, bárhol mutatja be a pap a szentmiseáldozatot, akár a padláson, akár a pincében, a bozótban, egy pajtában vagy akár egy teherautóban, misztikus módon össze van kötve e hősies hitvallók seregével, és még a legegyszerűbb alkalmi oltáron is a Legméltóságosabb Szentháromság tekintete nyugszik, előtte hajolnak meg imádatban az összes angyalkarok, rá néznek a lelkek a tisztítótűzben. Pont ebből, mindenekelőtt ebből érti meg mindegyikünk, miképp teremt a tradíció évszázadokon átívelve egy felbonthatatlan köteleket, nem csak e kincs féltékeny megőrzésében, hanem mindazon megpróbáltatások leküzdésében, melyeket ezek magukkal hoznak, egészen a halálig. **E gondolatok fényében kell Krisztushoz való hűségünkben a jelenlegi zsarnok arroganciájának és az ő örült dekrétumainak bennünket megerősítenie, és kell magunkat minden idők Egyházának szerves részének tekintenünk, hiszen nem nyerhetjük el a győzelem pálmáját, ha nem vagyunk készek a jó harcot megharcolni.**

Nagyon szeretném, ha paptársaim megkockáztatnák az elképzelhetlent. Azt szeretném, ha közelednének a tridenti miséhez, nem azért, hogy egy karing csipkéjének, vagy egy miseruha hímzésének örüljenek, vagy e mise kánoni

legitimitása felett érzett pusztán észszerű meggyőződésből, vagy azon tényből kiindulva, hogy ez a mise soha nem lett eltörölve (ezek a „száraz” érvek, melyekre a régi és új lefebvristák folyton hivatkoznak), hanem azzal a tisztelettel, alázattal és hódolattal, amivel Mózes az égő csipkebokorhoz közeledett; Tudva, hogy közlünk mindenki, amikor az utolsó Evangélium után lelépünk az oltártól, bizonyos módon belsőleg elváltoztunk, mert az oltárnál a Legszentebbel találkoztunk. Csak ott, azon a misztikus Sinai hegyen érthetjük meg papságunk lényegét, ami elsősorban Istennek való önátadásunk, saját lényünknek Krisztussal, az áldozattal együtt való átadása Isten nagyobb dicsőségére és a lelkek megmentésére, lelki áldozat, ami erejét és képességét a szentmiséből nyeri. Önmegtagadás, hogy a Főpappnak helyet adjunk. Az igazi alázat jele saját akaratunk megsemmisítése, és az Atya akaratának való átadás az Úr példáját követve; és a szentekkel való valódi „közösség” egyik gesztusa azáltal, hogy ugyanazon hitvallásban és ugyanazon rítuson osztozunk velük. És azt kívánom magamnak, hogy ezt a „tapasztalatot” ne csak azok szerezzék meg, akik évtizedek óta a Novus Ordo-t celebrálják, hanem mindenekelőtt a fiatal papok és azok, akik a legelső fronton végzik szolgálatukat: **Szent V. Pius miséje a hajthatatlan lelkek miséje, a nemes szívű és hősiességű lelkeké, azoké a szíveké, melyek az Isten és a felebarát iránt érzett szeretettől lángolnak.**

Tisztában vagyok vele, hogy a papok élete manapság ezernyi megpróbáltatásból, stresszből és a világ ellen egyedül küzdő ember magárahagyatottságának érzéséből áll, a felettesek érdektelenségéből és megvetéséből, lassú eltompulásból, ami az elmélkedéstől, a lelki élettől, a szellemi, lelki gyarapodástól elvonja a figyelmet. És nagyon jól tudom, hogy az állandó ostrom alatt állás, olyan érzés, mint amit egy magányos hajós érez, akinek egy hajót kell a viharban kormányoznia, se nem a tradicionalisták, se nem a progresszisták előjoga, hanem mindazoknak a közös sorsa, akik életüket az Úrnak és az Egyháznak áldozták fel, minden egyes pap saját bajaival, gazdasági problémáival, püspökével való nézeteltéréseivel, társai kritikájával, hívei kéréseivel. És a magánynak ezen óráiban Isten jelenléte és a Szűzanya kísérete eltűnni látszik, úgy, mint Keresztes Szent János sötét éjszakájában. „Quare me repulisti? Et quare tristis incedo, dum affligit me inimicus?” („Miért vetsz el engem? Miért kell szomorúan járnom-kelnem? Míg sanyargat engem ellenségem?” (Zsolt 42,2)) Amikor az ördög rosszindulatúan átsuhan az interneten és a televízión, („keresvén, akit elnyeljen” (1 Pét 5,8)), és fáradtságunkat alattomosan kihasználja. Ezen esetekben, melyekkel mindannyian szembekerülünk, mint Urunk a Getszemáni kertben, **a papságunk az, amit a Sátán támadni akar**, miközben

önhittnek mutatkozik, mint Salome Heródes előtt, és a Keresztelő fejét kínálja fel nekünk ajándékként. „*Ab homine iniquo, et doloso erue me!*” („A gonosz és álnok embertől szabadíts meg engem.” (Zsolt 42,1)) A megpróbáltatásban mindannyian egyformák vagyunk, mivel az ellenség nem csak mi, megkeresztelték szegény lelke felett, **hanem Krisztus, a pap felett – akinek kenetét mi viseljük – akar győzelmet aratni.**

Ezen okból a tridenti szentmise ma jobban, mint valaha eddig, az egyetlen mentőöv a katolikus papság számára, mert ebben a pap minden nap megújul a Szentháromsággal való bensőséges egyesülés kiváltságos pillanataiban, és ebből megkapja azt a nélkülözhetetlen kegyelmet, amely ahhoz szükséges, hogy ne essen bűnbe, hogy ezáltal a szentség felé vezető úton előre haladjon, és hogy megtalálja azt az egészséges egyensúlyt, amiben hivatalát méltó módon képes ellátni. **Aki azt hiszi, hogy mindez pusztán szertartási vagy esztétikai ügyként elintézhető, semmit nem értett meg saját hivatásából. Mert „minden idők” szentmiséje – és ez a mise valóban az, hiszen az ellenség soha semmikor nem szűnt meg őt támadni – nem egy simulékony szerető, aki mindenkinek felajánlkozik, hanem egy féltékeny és szűzies menyaszszony, mint ahogy az Úr is féltékeny.**

Istennek akartok tetszeni, vagy azoknak, akik távol tartanak benneteket Tőle? Végső soron mindig ugyanarról az egy kérdésről van szó: a Krisztus szelíd igája és a gonosz ellenség rabszolgálcái közötti választásról. A válasz akkor válik világossá számotokra, ha ti is – ámulva ezen mérhetetlen kincs fölött, amitől elzártak benneteket – felfedezitek, hogy mit jelent a szentmiseáldozatot nem „egy gyülekezet nyomorúságos előljárójaként”, hanem „Krisztus szolgájaként és Isten titkainak sáfaraként” celebrálni (ld. 1Kor 4,1)

Vegyétek kezetekbe a misekönyvet, kérjétek segítséget egy papbarátotoktól, és másszatok fel a színeváltozás hegyére. „*Emitte lucem tuam et veritatem tuam: ipsa me deduxerunt, et adduxerunt in montem sanctum tuum, et in tabernacula tua*” („Küldd el világosságodat és igazságodat, hadd vezessenek és vigyenek el engem szent hegyedre s hajlékaidba.” (Zsolt 42,3)) Miként Péter, Jakab és János, ti is így fogtok felkiáltani: „Uram, jó nekünk itt lennünk!” (Mt 17,4) Vagy a zsolnáros szavaival, amit a celebráns a kézmosáskor mond el: „*Domine, dilexi decorem domus tuae: et locum habitationis gloriae tuae*” („Uram, szeretem a te házad ékességét: és dicsőségednek lakóhelyét.” (Zsolt 25,8))

Ha ezt egyszer felfedezték, senki többet nem veheti el tőletek, ami miatt az Úr sem fog többé szolgáknak nevezni benneteket, hanem barátainak (ld. Jn 15,15). És soha senki nem fog tudni többé rábeszélni benneteket, hogy róla

lemondjatok, vagy arra kényszeríteni benneteket, hogy a forradalmi szellemek által létrehozott hamisítványával megelégedjétek. „*Eratis enim aliquando tenebra: nunc enim lux in Domino. Ut filii lucis ambulate.*” („Mert valamikor sötétség voltatok ugyan, most azonban világosság vagytok az Úrban!” – Ef 5,8) „*Propter quod dicit: Surge qui dormis, et exsurge a mortuis, et illuminabit te Christus.*” („Innen a mondás: Kelj fel, alvó, támadj fel halottaidból, és Krisztus meg fog világítani.” (Ef 5,14))

† Carlo Maria Vigano, érsek
2022. január 2.

Sanctissimi Nominis JESU

Forrás: katolikus-honlap.hu

Nyitott volt rá

„Amikor elteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, (Jézust) felvitték Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak... Íme, volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű igaz és istenfélő ember. Várta Izrael vigaszát, és a Szentlélek volt rajta. Kinyilatkoztatást kapott a Szentlélektől, hogy addig nem hal meg, amíg meg nem látja az Úr Fölkentjét. A Lélek indítására a templomba ment. Amikor a szülők a gyermek Jézust bevitték, hogy a törvény előírásának eleget tegyenek, karjába vette és áldotta az Istent ezekkel a szavakkal: „Most bocsásd el, Uram, szolgádat, szavaid szerint békében, mert látta szemem üdvösségedet, melyet minden nép színe előtt készítettél, világosságul a pogányok megvilágosítására, és dicsőségül népednek, Izraelnek.” (Lk 2,22-32)

Simeon igaz és istenfélő ember volt, ahogy olvashatjuk. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy sokat imádkozott minden nap, és nagyon igyekezett az Istenre hagyatkozva élni életét. Nem volt pap, úgy tudjuk, hogy nem volt szerzetes sem, egy olyan „laikus” volt, aki szívében-lelkében teljesen igyekezett nyitott lenni Istenre.

Ahhoz, hogy valaki Istenre nyitottan éljen, nem szükséges ma sem papnak vagy apácának lennie, egyszerűen oda kell figyelnie arra, hogy a napi tevékenységei között minél többet imádkozzon, minél többet beszélgessen Jézussal, a Szűzanyával.

Érdemes azon is elgondolkodni, hogy nem a Szűzanya kapott indíttatást, hogy Simeonhoz vigye a kis Jézust, akkor ez Simeon személyes élménye lett

volna. De itt Simeon kapott indíttatást, hogy Jézushoz menjen, ráadásul nem is akármilyen körülmények között, hanem pont akkor, amikor Isten templomában tudtak találkozni. Tehát a szent helyen kellett találkozniuk.

Ezen a szent helyen, ahol mindig jöttek-mentek emberek, olyan emberek, akik fontosnak érezték, hogy meglátogassák Isten templomát, azok előtt hangzott el fennhangon Simeon Isten dicsőítése és jóslata. Így nem csak Simeon kapta meg személyes Isten-élményét, hanem egyben a népnek, a nép éppen ott tartózkodó részének is hirdelve lett, hogy megszületett a Megváltó.

Simeon istenfélő élete tehát nem csak azt eredményezte, hogy alkalmas időben hitének megerősítését megkapta, hanem egyben evangelizált is tanúságtételével.

Érdemes elgondolkodnunk, hogy holt tart a mi hitünk? Tudunk-e rendszeresen időt szánni imádkozásra, hogy egyre inkább istenfélő módon tudjunk élni, hiszen csak így tudjuk hitelesen továbbadni a jézusi tanítást. Jézustól kapott feladatunk, hogy terjesszük hitünket, de ezt csak akkor tudjuk megvalósítani, ha folyamatosan törekszünk úgy élni, ahogy Simeon élt. Ezen nyitottság szükséges ahhoz, hogy alkalmas időben mi is megérezzük, hogy mit kérne tőlünk Jézus Krisztus vagy a Szűzanya.

Tisztában vagyok azzal, hogy evilág forgataga folyamatosan csábít mindenre, csak arra nem, hogy imádkozzunk. De ezen nincs mit csodálkozni, hiszen már Jézus megmondta, hogy evilág fejedelme a Sátán, és ő pont arra törekszik, hogy ne tudjunk igazi, bensőséges kapcsolatot kiépíteni Jézussal és a Szűzanyával.

Ezt ismerve viszont még inkább arra kell törekednünk – Simeon példáját szem előtt tartva –, hogy minden nap csak azért is tudjunk időt szakítani imádságra, lehetőleg többet, mint egy tized rózsafüzér elimádkozására. Ebben segítsen minket a Szűzanya és szent őrangyalunk!

Jánossy Gábor

A Szentagyományra mért legújabb vatikáni csapás

Diane Montagna: December 18-án Arthur Roche érsek, az Istentiszteleti Kongregáció prefektusa új irányelveket adott ki a hagyományos szentmise és szentségek további korlátozására, tizenegy „dubiára” (kételyre) adott válasz formájában, olyan kérdésekre, amelyeket a Vatikán szerint „leggyakrabban tettek fel” Ferenc pápa Traditionis Custodes (TC) motupropriója nyomán. Milyen általános benyomásai voltak a dokumentumról?

Athanasius Schneider püspök: Az első benyomásom az volt, hogy a nagyobb egység elérése ürügyén szükségtelenül szakítottak fel újra régi sebeket az egyházban. Ezek az intézkedések, így megindokolva, a gúnyolódás határát súrolják, mivel kirívóan ellentmondanak Ferenc pápa hivatalos általános politikájának, amely az Egyház életén belüli sebek gyógyítására irányulna, ahogyan azt például a következő szavakkal kifejezte: „Amire az Egyháznak ma leginkább szüksége van, az a képesség, hogy gyógyítsa a sebeket és felmelegítse a hívek szívét; közelségre, bensőségességre van szüksége. Úgy látom az Egyházat, mint egy csaták utáni tábori kórházat. Felesleges egy súlyosan sérült embertől megkérdezni, hogy magas-e a koleszterinszintje, és hogy milyen a vércukorszintje! Meg kell gyógyítani a sebeit. Aztán beszélhetünk minden másról. Gyógyítsd a sebeket, gyógyítsd a sebeket...” (P. Antonio Spadaro interjúja Ferenc pápával, L'Osservatore Romano, 2013. szeptember 21.).

Az új irányelvek „ellenséges rugalmatlanságról” árulkodnak, hogy egy olyan kifejezéssel élünk, amellyel néha Ferenc pápa figyelmeztette a püspököket (lásd pl. a Püspöki Szinódus harmadik rendkívüli közgyűlésének záró beszédét, 2014. október 18.). Olyan szöveggel állunk szemben, amely hallatlan rugalmatlanságról tanúskodik, és merev egyformaságra utal, amely régmúlt idők egyes inkvizíciós ítéleteire vagy „dubiákra” adott régi válaszokra emlékeztet, amelyeket túlhajtott liturgikus legalizmus jellemezett.

Ezek az új irányelvek hideg bürokratikus módon rónak olyan kíméletlen és diszkriminatív normákat megannyi fiatal katolikus – papok, hívő laikus férfiak és nők – életére, hogy nem lenne meglepő, ha azok úgy éreznék, mintha lassú lelki kínzás alatt állnának.

Az új irányelvek minden objektív megfigyelő számára világos és egyértelmű módon azt üzenik a hagyományos liturgiához ragaszkodó katolikusok számára: „Nem vagy szívesen látott az Egyházban a vallási tapasztalataiddal! A hagyományos liturgiáról szerzett tapasztalataid hamisak és nem autentikusak, önbecsapásban élsz! Ma nincs liturgikus pluralitás az Egyházban, mert

a lexorandinak egyetlen egyedi kifejeződése van, és ez a reformált liturgia. Csak egyetlen törvény van, és e törvény szerint meg kell halnod, vagyis el kell szakadnod öseid és a szentek liturgiájától!”

Ezen új irányelvek szerzői nyilvánvalóan megfélemedtek a II. vatikáni zsinat által lefektetett következő elvről: „Az Egyház még a liturgiában sem kíván merev egységességet erőltetni olyan kérdésekben, amelyek nem érintik a hitet vagy az egész közösség javát” (Sacrosanctum Concilium, 37). Az új irányelvek semmissé teszik azt, amit Ferenc pápa mondott: „A megkülönböztetés... kreatív folyamat, amely nem korlátozódik a sémák alkalmazására. Ez a merevség ellenszere, mert nem mindenhol ugyanazok a megoldások érvényesek”. (Az elmúlt évben felszentelt püspökökhöz intézett beszéd, 2017. szeptember 14.).

Diane Montagna: Sok katolikus püspök laza és nyugodt értelmezését adta a Traditionis Custodesnak. Az új irányelvek erősen arra utalnak, hogy a Szent-szék most ránt egyet a gyeplőn, hogy a püspökökkel betartassák az Istentiszteleti Kongregáció által jelzett „irányt”. Mit üzen püspöktestvéreinek?

Athanasius Schneider püspök: Arra bátorítanám püspöktestvéreimet, hogy legyenek valóban pásztorok, és terjesszék ki a „találékony szeretetet” hatáskörét azon híveikre, akik az ősi római rítusban nőttek fel, vagy akiknek az egyházi liturgia e formájának köszönhetően Istennel való, kegyelemmel teli találkozásban volt részük. Ferenc pápa valóban gyakran kérte a püspököket, hogy mutassanak lelkipásztori kreativitást azokkal az emberekkel szemben, akik marginalizálódtak, és akiknek vallási törekvéseit félreértékelik. Sok hívő, aki ragaszkodik a régebbi római liturgikus formához, különösen a fiatalabbak, távol állnak attól, hogy a II. vatikáni zsinat és a Novus Ordo kapcsán egyházi és liturgikus polémiába bocsátkozzanak. Ezért igazi pásztorokként a püspököknek kreatívan kellene megoldásokat találniuk, hogy ezek a hívek ne gettósodjanak el, és ne kezeljék őket másodosztályú katolikusokként. Itt a püspökök alkalmazhatnák az epikeia erkölcsi elvét, amely mentén egy törvényt részben vagy egészben nem tartanak be egy nagyobb jó érdekében.

Diane Montagna: Ferenc pápa a Traditionis Custodes kísérőlevelében közölte a világ püspökeivel, hogy „határozott döntést” hozott arról, hogy „hatályon kívül helyez minden olyan normát, utasítást, engedélyt és szokást, amely megelőzte” a motuproprióját, válaszul kérésükre. És mégis, ahogyan azt egy háromrészes jól megalapozott összeállítás részletesen bemutatta – amely tartalmazza a püspököktől származó idézetek gyűjteményét, amelyek a Hittani Kongregáció (CDF) által Ferenc pápa számára készített részletes jelentésben szerepeltek –, a püspökök által küldött üzenet „alapvetően az volt, hogy

ne bántsuk a *Summorum Pontificumot*, és folytassuk a körültekintő és óvatos alkalmazást”. Itt az ideje, hogy a püspökök felszólítsák a Szentszékét a CDF részletes zárójelentésének közzétételére?

Athanasius Schneiderpüspök: Ferenc pápa többször felszólított a teljes átláthatóságra az Egyház életében, és különösen a Római Kúrián belül, amint azt az alábbi nyilatkozat is tanúsítja: „Az elérendő cél mindig az, hogy elősegítsük a nagyobb összhangot a különböző dikasztériumok és hivatalok munkájában, hogy hatékonyabb együttműködést alakítsunk ki abban az abszolút átláthatóságban, amely a hiteles szinodalitást és kollegialitást építi” (A konzisztóriumra összegyűlt bíborosoknak szóló üdvözllet, 2015. február 12.). Ezért nagy szükség van a CDF által a világ püspökei körében végzett felmérés alapján készített részletes jelentés közzétételére. Még ha ez nem is történik meg a közeljövőben, tudjuk, hogy „Mert semmi nincs elrejtve, ami nyilvánosságra ne jutna, sem eltitkolva, ami ki ne tudódnék és napfényre ne kerülne.” (Lk 8,17).

Diane Montagna: Az olasz jezsuita és egyházdoktor, Bellarmin Szent Róbert (1542-1621) azt mondta: „Ahogyan a pápának szabad ellenállni, ha valakit személyében bántalmaz, úgy szabad ellenállni neki, ha lelkeket bántalmaz, vagy megzavarja az állam működését, és még inkább, ha az Egyház elpusztítására törekszik. Azt mondom, törvényes ellenállni neki, ha nem tesszük meg, amit parancsol, és akadályozzuk akarátának végrehajtását.” Az apostolok utódaiként a püspököknek kötelességük ellenállni ezeknek az intézkedéseknek?

Athanasius Schneider püspök: A püspököknek joguk van tisztelettel és körültekintéssel ellenállni ezeknek az intézkedéseknek, mivel azok egyértelműen ártanak az egész Egyház javának, mivel szinte teljesen eltörölnek egy évezredes liturgikus gyakorlatot, amely gyümölcsözőnek bizonyult. A Pontificale Romanumban foglalt liturgikus rítusok nagy kincsét egyszerűen eltörölni, beleértve a nagyobb és kisebb egyházi rendeket, a bérmálás rítusát és a különböző szentelések (pl. oltárok, templomok és szüzek) teológiailag és liturgikusan gazdag rítusait, amelyeket a Római Katolikus Egyház nem csupán ötven év alatt, mint a reformált liturgikus rítusok esetében, hanem egy évezred alatt halmozott fel, káros az egész Egyházra nézve.

Azok, akik jelenleg Rómában hatalmat gyakorolnak – akik az Egyház kétezer éves történetéhez képest viszonylag rövid ideig vannak hivatalban –, nem viselkedhetnek úgy, mintha ők lennének az Egyház évezredes liturgikus kincsétárának kizárólagos tulajdonosai.

Ráadásul a példamutató katolikusok jelentős többségét, akik ragaszkodnak a hagyományos liturgiához, és akikből semmiképpen sem hiányzik a hűség a jelenlegi pápához és saját püspökeikhez, nyíltan rágalmazzák és diszkriminálják.

A püspököknek – és mindenekelőtt a bíborosi szent kollégium tagjainak – ki kellene fejezniük aggodalmukat a pápának, figyelmeztetve őt arra a nagy kárra és kirívó igazságtalanságra, amelyet a jó katolikusok egy jelentős csoportja ellen követnek el.

Diane Montagna: Milyen kánonjogi kérdéseket vet fel a „*Responsa ad dubia*”? Jogszerű ez a dokumentum?

Athanasius Schneiderpüspök: Formai szempontból a dokumentum legitim, mivel a Szentszék egy legitim hatósága, azaz az Istentiszteleti Kongregáció adta ki, a római pápa jóváhagyásával.

A „*Responsa ad dubia*” frappáns példája a jól ismert „*summum ius, summa iniuria*” maximának, vagyis annak, hogy egy formailag helyes törvény hatalmas igazságtalansággá válhat. Ez a dokumentum úgy fog bevonulni a történelembe, mint annak tragikus példája, hogy a Szentszék egy kényes lelkipásztori problémát erőszakkal oldott meg.

Az Istentiszteleti Kongregáció új irányelvei nem oldottak meg semmit, hanem ehelyett lelkipásztori patthelyzetet és súlyos lelkiismereti problémákat okoztak sok pap és hívő számára. Figyelemre méltó, hogy egy intranszigenz, inkvizícióhoz hasonló módszer alkalmazásának vagyunk tanúi egy olyan pápaságban, amely a „gyengédnek” és a lelkipásztorilag érzékenynek állította be magát, amint azt Ferenc pápa következő szavai is tanúsítják: „*Ha nem leszünk a közelségnek ez az egyháza, az együttérzés és a gyengéd szeretet magatartásával, akkor nem leszünk az Úr egyháza. Ne feledkezzünk meg Isten stílusáról, amelynek segítenie kell bennünket: a közelség, az együttérzés és a gyengéd szeretet*” (beszéd a szinódus megnyitójára, 2021. október 9.).

Diane Montagna: Hol maradnak az új dokumentumban a volt *Ecclesia Dei* intézetek? Folytathatják-e a hagyományos rítusú papszentelést?

Athanasius Schneider püspök: Az Istentiszteleti Kongregáció által kiadott dokumentum nem említi kifejezetten az ex-*Ecclesia Dei* intézeteket. Mégis, bizonytalan, hogy ezek az intézetek és közösségek továbbra is használhatják-e a régi Pontificale Romanumot a kisebb és nagyobb rendekre való felszentelésekre, valamint a bérmálás szentségének ugyanezen Pontificale szerinti kiszolgáltatására személyes plébániáikon és más helyeken, ahol apostolkódásukat végzik. A Szentszéknek figyelembe kell vennie azt a tényt, hogy ugyanez a Szentszék, amikor felállította ezeket az intézeteket, garanciát adott

nekik arra, hogy a II. vatikáni zsinat előtt érvényes összes liturgikus könyvet használhatják. A neuralgikus pont ebben a tekintetben a felszentelési rítusok kérdése. Ha a Szentszék megtagadná ezektől az intézetektől és közösségektől a régi felszentelési szertartásokat, az szörnyű példáját mutatná az ünnepélyesen tett ígéreteinek megszegésére, és csökkentené a Szentszék hitelességét és integritását a nem katolikus közösségekkel való ökumenikus kapcsolatokban is. A nem katolikus közösségek figyelnek, és világosan látják, hogy a Szentszék megszegi szavát a katolikusoknak egy olyan csoportjával szemben, akikkel békét és kiengesztelődést hozó megállapodást kötött korábban. A régi liturgikus hagyományhoz ragaszkodó katolikusokkal szembeni erőszakos és áruló bánásmód biztosan nem fogja az ortodox egyházi közösségeket arra ösztönözni, hogy megbékéljenek az Apostoli Szentszékkel.

Diane Montagna: *Miért van az, hogy a Vatikán megengedi az LMBT programot támogató New Ways Ministry szervezetnek, hogy részt vegyen a szinodalitásról szóló szinóduson, de nem hallgatja meg a hagyományos katolikusokat, és nem konzultál velük az új intézkedésekről? Mit kezdenek a hívek a szinodalitással, amikor a hierarchia meghallgat egy, az egyház tanításával szemben álló csoportot, de az egyház hagyományát és tanítását fenntartó katolikusokat nem?*

Athanasius Schneider püspök: A Szentszék önkényes „válogatása” minden objektív megfigyelő számára feltárja, hogy a „szinodalitás” – a „mindenki meghallgatásával” – valójában egyoldalú ideológiai törekvés.

Ez nem igazi szinodalitás, hanem intoleráns, hasonló gondolkodású emberek öncélú törekvése, akiknek előre meghatározott programjuk van arra, hogy a katolikus hitet és a katolikus liturgiát egyre homályosabbá és ködösebbé tegyék.

Aki ezt a programot akadályozza, mint például az a sok katolikus, köztük sok fiatal, aki ragaszkodik a hagyományos liturgiához, azt nem fogják integrálni a döntéshozatali folyamatba.

Diane Montagna: *Claude Barthe atya, a franciaországi Fréjus-Toulon egyházmegye történésze, jogász és a hagyományos liturgia szakértője a dokumentum nyilvánosságra hozatala után a National Catholic Register című lapnak azt mondta, hogy „a sensus fidelium nevében ellenezniünk kell a Traditionis Custodes-t és annak magyarázatát az elfogadás megtagadásával, mert ez egy doktrinálisan igazságtalan törvény”. Ön szerint hogyan kellene a laikusoknak reagálniuk az új irányelvekre?*

Athanasius Schneider püspök: Az egész Egyház lelki java és az Apostoli Szentszék becsülete érdekében, amely mindig éberem őrizte és továbbadta a teljes

liturgikus örökséget, a laikusoknak továbbra is kérniük kell a Szentszék hatóságait, elsősorban magát a pápát, hogy adjanak teljes szabadságot a hagyományos liturgiának, beleértve a Római Katolikus Egyház teljes liturgikus örökségének, minden megalázó és diszkriminatív feltétel nélkül. Az ilyen kéréseket petíciókban és különösen egy világméretű imaláncon keresztül lehetne megfogalmazni. Utánozniuk kellene a kitartó özvegyasszonyt, akiről Urunk az evangéliumban beszélt, aki kitartóan zaklatta az igazságtalan bírót (vö. Lk 18,1-8).

Követhetnék magának Ferenc pápának a tanácsát, aki Arles-i Szent Cézár (†542) idézésével arra kérte a laikusokat, hogy „zaklassák” pásztoraikat. Ferenc pápa azt mondta:

„Egyszer olvastam valami nagyon szépet arról, hogy Isten népe hogyan segíti a püspököket és papokat, hogy jó pásztorok legyenek. Ez Arles-i Szent Caesariusnak, az első századok egyik egyházatyájának írása. Elmagyarázta, hogyan kell az Isten Népeinek segítenie a pásztorot, és ezt a példát hozta fel: amikor a borjú éhes, a tehénhez, az anyjához megy tejért. A tehén azonban nem ad azonnal: úgy tűnik, hogy vonakodik. És mit tesz a borjú? Az orrával kopogtatja a tehén tőgyét, hogy jöjjön a tej. Ez egy gyönyörű kép! Így kell lennetek ti is a pásztoraitokkal – mondta ez a szent: mindig kopogtassatok az ajtajukon, a szívükön, hogy adják nektek a tanítást, a kegyelem és a vezetés tejét. És kérlek benneteket, zaklassátok a lelkipásztorokat, zavarjátok a lelkipásztorokat, mindannyiunkat, lelkipásztorokat, hogy a kegyelem, a tanítás és az útmutatás tejét adhassuk nektek. Zaklassátok őket! Gondoljatok arra a gyönyörű képre a kisborjúról, ahogyan zavarja az anyját, hogy adjon neki enni” (Regina caeli, 2014. május 11.).

Diane Montagna: *A dokumentumból úgy tűnik, hogy ez inkább a magiszteriális pozitívizmus diadala, mint az átörökített hité. Más szóval, most megmondják nekünk, hogy mit higgyünk a liturgiáról, szemben azzal, amit Szent Anyaszentegyházunktól tanultunk arról, hogy mi az igaz, jó, szép és szent.*

Athanasius Schneider püspök: Azt hiszem, mindannyian jól tesszük, és mindenekelőtt az Egyházban magas hivatalt viselők, ha emlékezünk a Római Egyház évezredeken át tartó állandó magatartására, azaz a hagyomány döntő súlyának tiszteletben tartására az Egyház hitében és liturgiájában. Az első századok I. István pápa († 257) által megfogalmazott elve továbbra is ragyogó példa: *nihil innoveturnisi quod traditum est*, azaz „semmi ne újítsassék meg, csak amit a hagyomány megenged”. Ezt az elvet egy liturgikus reformra alkalmazva nemcsak a lényegét kell megtartani, hanem a liturgikus rítus egyéb lényeges részeit is. A Novus Ordo Missae egy olyan reform példája, ahol a mise

jelentős részeiben olyan újításokat vezettek be, amelyek nem a hagyományból eredtek, mint például az új áldozati imák vagy az eucharisztikus imák sokasága. A hiteles II. vatikáni zsinati mise az 1965-ös Ordo Missae a maga óvatos és nem forradalmi változtatásaival.

A nagy és általános tanbeli és liturgikus zűrzavar, a kísérletek és újítások idején egy katolikusnak követnie kell a régieket, Lerini Szent Vince (†445) szerint:

„Mit tegyen hát egy katolikus keresztény, ha az Egyház egy kis része elszakította magát az egyetemes hit közösségétől? Mi más tehetne, mint hogy az egész test épségét előnyben részesíti egy dögletes és romlott tag egészségtelenségével szemben? Mit tegyünk, ha egy új fertőzés nem csupán az egyház egy jelentéktelen részét, hanem az egészet igyekszik megfertőzni? Akkor arra lesz a gondja, hogy ragaszkodjon a régiekhez, akiket ma már semmiféle újdonság csalása nem csábíthat el. De mi van akkor, ha a régieknél maguknál két-három ember, vagy akár egy város, netán egy tartomány részéről is tévedés mutatkozik? Akkor mindenáron arra kell ügyelnie, hogy a régi egyetemes zsinatok rendeleteit – ha vannak ilyenek – előnyben részesítse néhány ember meggondolatlanságával és tudatlanságával szemben. De mi van akkor, ha valami olyan tévedés támad, amelyre nem hoztak ilyen rendeletet? Akkor össze kell gyűjtenie és meg kell kérdeznie és ki kell kérdeznie a régiek véleményét, mégpedig azokét, akik, bár különböző időkben és helyeken élnek, mégis az egy katolikus Egyház közösségében és hitében maradvá, elismert és jóváhagyott tekintélyekként állnak: és ha megállapítja, hogy nem csak egy vagy két ilyen ember, hanem mindnyájan, egyformán, egyhangúlag, nyíltan, gyakran, kitaratóan vallottak valamit, akkor meg kell értenie, hogy ő maga is minden kétség és habozás nélkül kell, hogy higgye azt” (Commonitorium, 3,7-8).

Kétségek idején kövessük és ragaszkodjunk a régiekhez, ami azt jelenti, hogy ragaszkodjunk ahhoz a hagyományhoz, amely a kétértelmű újdonságok bevezetéséig érvényes volt. Ez volt a római egyház vezérelve az idők folyamán.

Diane Montagna: Mit gondol, milyen hatással lesz ez a dokumentum a szemináriumokra, és mit üzen a papoknak és a szeminaristáknak?

Athanasius Schneider püspök: A papoknak és szeminaristáknak intenzívebben kell tanulmányozniuk a katolikus hit hagyományáról és a katolikus liturgiáról szóló dokumentumokat, és ezáltal növelniük kell szeretetüket az iránt, amit elődeink és szentjeink hittek, becsültek és éltek: a római egyház hagyományos liturgiája iránt. Kitaratóan kérjék előljáróikat és püspökeiket, hogy engedélyezzék a hagyományos liturgia ünneplését, és az epikéia elvét alkalmazva

legalább egyénileg adják meg a jogot a régi rítusban való ünneplésre. Ha megtagadják tőlük ezt a jogot, akkor az epikéia ugyanezen elvét alkalmazva – és az Egyház jelenlegi példátlan válságának vészhelyzetét figyelembe véve – legalább magánjelleggel celebrálhatják a szentmise hagyományos rítusát.

Diane Montagna: Ha Ferenc pápa visszacsinálhatja XVI. Benedek pápa örökségét (azaz a Summorum Pontificumot), és közvetlenül ellentmondhat Benedek tanításának egy olyan fontos kérdésben, mint a szent liturgia (és V. Szent Pius pápa Quo Primum című tanításának), akkor ez azt jelenti, hogy egy pápa bármely tanítását könnyen visszacsinálhatja az utódja, és ha ez így van, akkor mi történik a péteri tekintéllyel? Milyen precedenst teremt ez a jövőbeni pápai tanítás tekintélyére és általában az Egyház tekintélyére nézve?

Athanasius Schneider püspök: Itt a hagyománynak és az antikvitásnak mindig elsőbbséget kell élveznie. Minél inkább hűségesen őrzi és továbbadja egy pápa a római egyház hitének és liturgiájának élő kincseit – amelyek semmiképpen sem „múzeumi darabok”, hanem élő valóság, mint annyi nagy szent számára –, annál jobban teljesíti feladatát és gyakorolja megfelelő tekintélyét Péter utódjaként.

Egy pápának csak akkor kellene eltörölnie elődei döntéseit, ha azok egyértelműen újdonságok és szakítások a hittel és a liturgikus rítusokkal.

Erre számos példát ismerünk a történelemből. I. Honorius pápa (†638) leveleit, amelyek tanbeli szempontból rendkívül kétértelműek voltak, utódai elítélték; például: „II. Honorius ahelyett, hogy megtisztította volna ezt az apostoli Egyházat, megengedte, hogy a szeplőtelen hitet egy profán árulással beszennyezzék”. Hogy egy másik példát említsek: 1535-ben III. Pál pápa kiadta a Breviáriumot, amelyet Quiñones bíboros állított össze, és több mint 100 kiadást ért meg. A hagyományok figyelmen kívül hagyása miatt azonban IV. Pál pápa 1558-ban eltörölte.

A Traditionis Custodes és az Isteniszteleti Kongregáció új dokumentuma tönkreteszi a béke, a megbékélés és az egyházi közösség türelmes építőmunkáját, amelyet II. János Pál pápa az Ecclesia Dei motuproprio és XVI. Benedek a Summorum Pontificum révén végzett el. Ők valóban hidakat építettek a hagyományhoz és a hagyományos papság és hívek jelentős részéhez, megmutatva ezzel, hogy mit jelent valóban „pontifexnek” lenni. Míg Ferenc pápa most lebontotta a hidat, amelyet két elődje épített.

Diane Montagna: Ön gyakran érintkezik ortodox papsággal. Az ortodox vezetők elsősorban azért közeledtek a katolikus egyházhoz Benedek pontifikátusa alatt, mert nagyra értékelték a szent liturgia iránti tiszteletét. Mit gondol, ho-

gyan fognak viszonyulni ezekhez az intézkedésekhez, amelyekkel a római egyház hagyományos liturgiáját és szentségeit eltörölni? Mit gondol, milyen hatással van ez az ortodoxokkal való ökumenikus kapcsolatokra?

Athanasius Schneider püspök: A Szentszék ilyen intézkedései, amelyek egyértelműen az ősi liturgikus hagyomány megvetését mutatják, kétségtelenül növelni fogják az ortodox egyházak, különösen az orosz-ortodoxok részéről a Szentszékkel szemben már meglévő bizalmatlanságot. Szívesen emlékszem arra, amikor XVI. Benedek pápa kiadta a valóban korszakalkotó és nagylelkű Motu Proprio Summorum Pontificumot, több orosz-ortodox pap és püspök gratulált. Egy ortodox püspök még azt is javasolta, hogy a székesegyházukban vasárnaponként rendszeresen celebráljunk hagyományos latin misét.

Diane Montagna: Mi lehet a megoldás? Minek kell történnie ahhoz, hogy ezek a liturgikus háborúk, amelyeket a hagyományos katolikusok szerint ezek a legutóbbi dokumentumok újra fellobbantottak, véget érjenek?

Athanasius Schneider püspök: Szem előtt kell tartanunk, hogy az erőszakos cselekmények nem tartanak sokáig.

Az erőszak és az igazságtalanság, amelyet az Egyház példás fiainak és lányainak egy jelentős csoportja ellen a Szentszék legutóbbi dokumentumával elkövetett, ellenhatást fog kifejteni. A liturgikus hagyományt még jobban fogják szeretni és ápolni.

Néhány pap és hívő a „katakomba-misékre” lesz kényszerítve. Mégsem szabad elbátortalanodniuk vagy elkeseredniük. Az Isteni Gondviselés megengedte ezt a fájdalmas próbát, amelyben tanúi vagyunk, hogy a Szentszék hatalmasai üldözik a jó katolikusokat, akik ragaszkodnak a Római Egyház évezredes liturgikus kincséhez. Továbbra is szeretniük kell a pápát és püspökeiket, és fokozniuk kell imáikat, valamint az engesztelő és bűnbánati cselekedeteiket, alázatosan könyörögve Istenhez, hogy nyissa fel a pápa és a püspökök szemét, és ébressze fel bennük az ősi liturgikus hagyományok kincse iránti megbecsülést és szeretetet. Ferenc pápa és sok más püspök emlékezzen vissza gyermek- és ifjúkoruk napjainak örömeire, amikor hallották, vagy maguk is kimondták ezeket a megható és örökké fiatalos szavakat: „Introibo ad altare Dei, ad Deum quilaetificatiu ventutem meam!”, azaz: „Bemegyek Isten oltárához, Istenhez, aki fölvidítja ifjúságomat”. Szilárdan reméljük, hogy egy napon maga a római pápa fogja ismét kimondani ezeket a szavakat a római Szent Péter-bazilikában az oltár lábánál.

(<https://invocabo.wordpress.com/2021/12/26/athanasius-schneider-puspok-a-szenthagyomanyra-mert-legujabb-vatikani-csapasrol/>)

Jézus Urunk tanítása Sükösdön

A sükösi Jézus-jelenésekről és a Golgotáról 2021 évi 1. lapszámunkban írtunk részletesebben. Most az elmúlt két hónap jézusi tanításának kivonatát adjuk közre.

Jézus Urunk tanítása 2022. január 7-én

A tanítás szentírási alapja:

„Harmadnap menyegzőt tartottak a galileai Kánában, amelyen Jézus anyja is ott volt. Jézust is meghívták a menyegzőre, tanítványaival együtt. Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: „Nincs több boruk.” Jézus azt felelte: „Mit akarsz tőlem, asszony! Még nem jött el az én óráim.” Erre anyja szólt a szolgálknak: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” Volt ott hat kőkorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodás céljára, mindegyik két-három mérős. Jézus szólt nekik: „Töltsétek meg a korsókat vízzel!” Meg is töltötték azokat színültig. Ekkor azt mondta nekik: „Most merítsetek belőle, és vigyétek oda a násznagynak.” Odavitték. Amikor a násznagy megízlelte a borra vált vizet, nem tudta honnan való – a szolgálk azonban, akik a vizet merítették, tudták –, hívatta a násznagy a vőlegényt, s szemére vetette: „Először mindenki a jó bort adja, s csak amikor már megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te meg mostanáig tartogattad a jó bort.” Ezzel kezdte meg Jézus csodajeleit a galileai Kánában.” (Jn 2,1-11)

Jézus Urunk köszöntött minket, testvéreit, azokat, akik megjelentünk, hogy egygé válhassunk a fájdalom, a szenvedés Golgotáján, és azokat is akik lélekben tudtak csak ott lenni.

A mai tanítása az első csodajelről szólt. Ez a csodajel a hitet, a bizalmat és a szeretetet tükrözi számunkra. Az, hogy Jézust meghívták, az a bizalom jele.

Amikor a Szűzanya megjegyzi, hogy „Fogytán van a bor”, az a hit jele.

A szeretet jele pedig az, amikor megtapasztalták a szolgálk a csodát.

A tanítás úgy szólt, hogy menyegzőt tartottak a galileai Kánában, ahol Jézus Anyja, Mária is meg volt hívva, és Jézust is meghívták tanítványaival. Ilyenkor öröm, boldogság és szeretet van jelen. De amikor észreveszik, hogy valami fogytán van, akkor az aggodalom kezd uralkodni, hogy nehogy megszólják őket.

Jézus Anyja, Mária észrevette ezt, és szólt Fiának, hogy fogytán van a bor. Jézus válasza: „Mi közöd van Neked ehhez, Asszony? Nincs még itt az Én óráim.”

Az Édesanya megértette, hogy Fia segíteni fog, hiszen a hite erős volt. Ezért mondta a szolgálknak: „Tegyetek meg mindent, amit kér tőletek.”

Utána jött a szeretetnek a megtapasztalása, különösképpen a szolgák részéről, akik tudták, hogy a kőkorszokba vizet töltöttek, de borrá vált a víz. Nem is akármilyen borrá, hisz a násznaggy szemére vetette a vőlegénynek, hogy: „Először mindenki a jó bort teszi ki, és mikor már megittasodnak, akkor az alábbvalót. De te tartogattad a jó bort.”

Ez a mai tanítás az új év kezdetén szól hozzánk. Itt jelen van a hit, a bizalom és a szeretet. Ha ezeket elfogadjuk, és megengedjük, hogy szívünkben jelen legyen, és működhessen rajtunk és bennünk, akkor segítséget kaphatunk a nehéz pillanatok átélésében, és a kegyelem működését tapasztalhatjuk meg.

Jézus említette, hogy bennünk felmerül ilyenkor, év elején a kérdés: „Uram, mit fogsz mondani? Mire várhatunk? Mi jön?”

Ismételten azt mondta: „Semmivel sem lesz könnyebb ez az esztendő, amelybe átléptetek, mint amelyet magatok mögött hagytatok. De annyit azért elárulhatok, hogy változni és változtatni nektek kell.”

A világban nagyon nagymértékű a gyűlölet, irigység, kapzsiság, nagyon régen lehet ezeket tapasztalni. Sokan úgy élik az életet, hogy nincs szükségük a Mennyei Atya szeretetére és kegyelmére.

Szükségünk lenne a változásra. Meg kell nyílnunk, hogy befogadhassuk a kegyelmeket, ami által változni és változtatni tudunk, ami által egy szikra szeretet, egy szikra bizalom, egy szikra hit és egy szikra remény tűnhet fel, amelyet összeköt a béke öröme, és akkor lehet érezni a kegyelem ajándékát. És ha ezeket mind-mind befogadjuk szívünkbe, lelkünkbe, akkor el tudunk indulni a reményben a változás útján. Ekkor a szív és a lélek elindul a változás útján, amelyet ki lehet vetíteni a külsőségekre, s ez által észre lehet venni, hogy valami történt, valami jó, valami örömteli, mert jelen van a béke a szeretetében, jelen van a hit a reménnyel, jelen van a kegyelem, és jelen van a megbecsülés.

Amíg öltre tudunk menni egymással szemben a gyűlölet, a kapzsiság, az irigység, a harag által, akkor hogyan legyen jelen a szeretet, a béke, az öröm, a hit, a remény, a bizalom, melyek nagyon-nagyon fontosak a mindennapi életben?

A mi nemzetünk Európa szívében van. De azért harcolnunk kell, hogy megmaradhassunk szívnek. Egy testnek vannak tagjai: feje, szeme, füle, keze, lába... Ha ezeket aprónként lenyesnék, akkor már a szívnek nincs miért dobogni és élni. Tehát Európában is, ha így aprónként nyesegetnek részeket, akkor idővel a szívet is elérhetik. Ezért kell harcolnunk! Hiszen régóta szeretnék ezt az országot mások elvenni tőlünk, szeretnék megsemmisíteni.

De volt egy királyunk, aki az Édesanyára bízta ezt az országot. Ezért kell harcba szállnunk a fegyverrel, a Szentolvasó imával, és kérlelni az Édesanyát,

a Királynőnk, hogy maradjon meg országunkban királynőnek az édesanyai kegyelme mellett, és fogadja el hű imáinkat, és imádkozzon velünk, hogy megmaradhassunk. Mert a harc lassan kiéleződik, és a harcban küzdeni kell!

Ebben a harcban a fegyverünk a Szentolvasó, melyet minden nap imádkoznunk kell szívből és szeretettel, mert ezzel tudunk előre haladni.

Jézus Krisztus Urunk csak annyit kér tőlünk a Szentolvasó ajándékozásakor, hogy egy tized Szentolvasót imádkozzunk naponta. Most azt kéri tőlünk, hogy a mindennapi imában egy Szentolvasót (öt tizedest) imádkozzunk el, mindegy, hogy melyiket (lehet az egyházi beosztást figyelembe venni), és ezt szívből, szeretettel ajánljuk fel Édesanyánk, a Királynőnk Szeplőtelen Szívének.

Szükségünk van erre a fegyverre a sok gyűlölet, a sok irigység, a sok kapzsiság, féltékenység ellen, hogy megmaradhassunk engesztelőknek, és megmaradhassunk országunkban, nemzetünkben, amelynek az Édesanya a Királynője, és hogy az Ő védőpalástja kerüljön országunk fölé, s nyújtson védelmet, és a védelem által adjon kegyelmet, örömet, szeretetet, békét, hitet, reményt és bizalmat. Mert ezekkel mind-mind megerősödhetünk, és haladhatunk előre a mindennapokban.

Jézus Urunk tanítása 2022. február 4-én

A tanítás szentírási alapja:

„Amikor egyszer a Genezáret tavánál állt, nagy tömeg sereglett oda hozzá, hogy hallgassa az Isten szavát. Láta, hogy a tó partján két bárka vesztegel. A halászok kiszálltak, és a hálót mosták. Beszállt hát az egyik bárkába, Simonéba, s megkérte, hogy lökje egy kicsit beljebb a parttól. Aztán leült, és a bárkából tanította a népet. Amikor befejezte a tanítást, így szólt Simonhoz: „Evezze a mélyre, és vessétek ki a hálótokat halfogásra!” „Mester, egész éjszaka fáradtunk, s nem fogtunk semmit, de a te szavadra, kivetem a hálót” – válaszolta Simon –, és így is tett, s annyi halat fogtak, hogy szakadozni kezdett a háló. Intettek a másik bárkában levő társaiknak, hogy menjenek segíteni. Mentek is, és úgy telerakták mind a két bárkát, hogy majdnem elsüllyedt. Ennek láttán Simon Péter Jézus lábához borult, és e szavakra fakadt: „Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok!” Mert a szerencsés halfogás láttán társaival együtt félelem töltötte el. Hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, Simon társait. De Jézus így szólt Simonhoz: „Ne félj! Ezentúl emberhalász leszel.” Kivonták a hajókat a partra, és mindenüket elhagyva követték.” (Lk 5,1-11)

Jézus Urunk köszöntött minket, testvéreit, azokat, akik megjelentünk, hogy egygé válhassunk a fájdalom, a szenvedés Golgotáján, és azokat is, akik lélekben tudtak csak ott lenni.

A mai tanítást is lehet több részre bontani.

Az első rész arról szól, hogy jelen van a nép sokasága, akiken megesis Jézus Szíve, ezért tanítja őket.

A második szakasz arról szól, hogy Simon hallgat Jézus szavára, elfogadja a kérést, és a szerint cselekszik. Tanúi lesznek a nagy halfogásnak, és akkor félelem szállta meg őket. Jézus azonban bátorságot ad számukra, megerősíti őket, hogy ne féljenek.

A következő rész a meghívás a küldetéshez, a meghívásban ott hagynak mindent, és követik a Mestert. Felénk is sokszor jelen van a meghívás Jézus részéről. Sokszor azonban nem veszünk róla tudomást, elmegyünk a meghívás mellett, éljük a saját kialakított életünket. Csak akkor szoktunk rádöbenni, hogy valójában mi történik, amikor problémáink vannak, amikor nehézségek, fájdalom, bánat gyötör minket. Akkor tudunk önmagunkba tekinteni, akkor tudjuk csak észrevenni, felismerni a meghívást küldetésünkhöz. Ez a meghívás, ez jelen volt, és jelen van felénk folyamatosan, csak nekünk fel kell ismerni, el kell fogadni, majd a szerint kell cselekedni.

A tanítványok Jézustól megkapták a meghívást a küldetésükhöz, melyet elfogadtak, és ezt követően elindultak az úton. A meghívás meghallásával megéreztek, hogy nekik már más a feladatuk, más a küldetésük, ettől fogva ők már nem halászok, ezért ott hagyták hálójukat, a bárkát, mindenüket, és elindultak a Mester után, hogy egyre inkább tanítványokká váljanak a követése révén.

Amennyiben hiszünk a Mester szavaiban, ha hiszünk az Ő segítségnyújtásában, ha hiszünk abban a csodában, amelyet Ő tud nyújtani felénk, számunkra, akkor el tudunk indulni küldetésünk útján a mindennapokban. A meghívást saját magunknak kell felismernünk és elfogadnunk. Ebben a rohanó, zűrzavaros világunkban néha megálljt kellene parancsolni magunknak. Ebben a megálljban önmagunkba tudunk nézni, és elgondolkodni azon, hogy minden jól van-e bennünk? Ha önmagunkba nézünk, akkor rádöbbenhetünk, hogy szükségünk van a kegyelemre, a szeretetre, a segítségnyújtásra, akkor tudhatjuk, hogy hova szeretnénk fordulni, kit szeretnénk követni. A szűk látóterünkből ki kell néznünk, hogy észrevegyük a felénk irányuló kegyelmet, és a szerint cselekedjünk.

Sokszor úgy érezzük, hogy el vagyunk veszve, és nem találjuk a helyünket, pedig minden jelen van körülöttünk, a meghívás, a küldetés, a követés, a felismerés, a tanítás, ami által tudhatjuk, hogy hova szeretnénk tartozni, mit szeretnénk elfogadni, és hogyan szeretnénk kialakítani a mindennapi életünket. Amíg ezeket nem tudjuk önmagunkban, a bensőnkben elrendezni, addig valóban úgy érezzük, hogy zűrzavar vesz körül minket, nemcsak kívülről, ha-

nem belülről is, és nem tudjuk észrevenni a segítő kegyelmet, az ajándékot. Nem tudjuk észrevenni mindazt, amire szükségünk van, ami által észre tudjuk venni a felebarátot, a testvért, a szeretteinket, és így nekik is segíthetünk, példát mutatva vezethetjük őket a meghívásban és a küldetésben.

A meghívás a hithez is szól, hiszen a tanítványok nem azonnal lettek tanítványok, először ők is élték a saját kialakított életüket, végezték a mindennapi munkájukat, a halászatot. A halászatban nem mindig volt sikeres napjuk, de azért nem keseredtek el mindjárt, hanem készültek a következő napra, remélve, hogy az jobb lesz, és több szerencsével fog járni.

Néha ez hiányzik belőlünk, hogy mi is felismerjük, hogy ha az egyik napban nem érkezik meg a kegyelem, a segítség, attól még nem szabad elcsüggedni, nem szabad szomorkodni. Erősnek kell lenni, és érezni kell, hogy nem vagyunk elveszve, mert valaki figyel, mert van valaki, akihez fordulhatunk, és akkor Ő lehajol, és segítséget nyújt számunkra, és akkor ismét önmagunk lehetünk. Ismét haladhatunk ezen a meghívott úton, és észrevesszük a segítségnyújtást, észrevesszük a meghívást. Ha nincs jelen a hit az életünkben, akkor nem tudjuk élni a meghívott küldetés-életünket. Akkor lehet, hogy van egy kialakított életünk, amelyet élünk a mindennapjaikban, de ebben a kialakított életben lehet, hogy nem tudjuk érezni a szerető kegyelmet, a melegség sugarát, amely átölel, amely felmelegít, és ami által megjelenik a meghívás a küldetéshez, a követéshez. Ez a mai tanítás nem kimondottan csak a csodáról, a tömérdék hal kifogásról szól, hanem ezek alapján fel tudjuk ismerni benne a kegyelmeket és az ajándékokat, amelyeket Jézus áraszt felénk nap mint nap.

Jézus Krisztus Urunk az áldás után mondta: „*A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, foglalja el a helyét a szívetekben és a lelketekben, s engedjétek meg, hogy működjön rajtatok és bennetek, hogy ez által felismerjétek a mai nap, hónap tanítását a meghíváshoz, a küldetéshez, a követéshez, hogy hitben, szeretetben, békében és a tanítással együtt tudjatok jelen lenni, élni, és felismerni és elfogadni ez által a kegyelmeket*”.

Jánossy Gábor

(A teljes tanítások a <http://sukosdiszeretkozosseg.hu/> honlapon olvashatók)

Szeretet és béke

Február első péntekén Sükösdön újból részt vehettem Marika keresztút járásában, mely a minket körülvevő világ egyre nagyobb hitehagyása miatt egyre nagyobb áldozatokat kér a lelkek mentésére.

A mostani alkalommal felfigyeltem a Betesda fürdőben elhangzó jelenetre, amikor egy lázadó kérleli Jézust, hogy álljon melléjük a rómaiak ellen, hiszen a rómaiak bántják a zsidó nőket és embereket, és Ő, mármint Jézus mindenkinek jót akar, mindenkivel jót tesz, ezért tegyen jót a választott néppel a rómaiak ellen. Jézusnak erre az a válasza, hogy: „szeretet és béke uralkodik szívetekben”. Ugyanezt mondja később Péter apostolnak is a Getszemáni kertben, amikor karddal akar fellépni a csöcselék ellen.

Nekünk, innen kétezer év távlatából elég egyértelmű, hogy Jézus nem állt a lázadó zsidók mellé isteni hatalmával. Egyértelmű, hogy aki maga a Szeretet, az nem fogja támogatni a lázadókat az elnyomók elleni fegyveres felkelésben.

Ezek a lázadók túlzottan evilági módon gondolkodtak – ahogy sokszor mi is, a ma embere. Ma is oly sokszor van az, hogy problémáinkat, kellemetlenségeinket kizárólag emberileg, emberi eszközökkel szeretnénk megoldani. Néha mi is háborgunk azon, hogy ehhez az emberi megoldáshoz miért nem társul Jézus Krisztus. Hiszen hívő emberként olyan jól kitaláltam, hogy milyen jó megoldás lesz, és el is hitetem magammal, hogy az valóban krisztusi megoldás lenne...

Milyen nehéz helyzetben voltak elődeink a Rákosi korszakban, hogy emberileg nem tudtak megoldást találni, még a forradalom sem sikerült. De előtte egy évvel Ausztriában a nép általános rózsafüzér imádsága hatására kivonult a megszálló hadsereg. Mert a szeretet és a béke a megoldás... Csak ez nem látványos tett a részünkről, hanem egy csendes, folyamatos odafigyelő tevékenységet követel meg, melyben az alázat kapja a fő szerepet, hiszen alázattal kérjük imádságunkkal az égi segítséget, melynél el kell fogadnunk, hogy majd alkalmas időben fog érkezni. Nem előbb, és nem akkor, amikor én szeretném. De ha kellő alázattal imádkozom, akkor a lelkemben közben megérkezik a szeretet és a béke – függetlenül a vágyott eredménytől.

Most is valami hasonló helyzetben vagyunk, ahogy érzékeljük, hogy erővel épül egy világméretű diktatúra, és újból emberileg szeretnénk megoldani. A szeretet és a béke az engesztelő imádságot kéri tőlünk. Engesztelnünk, imádkoznunk kell, ha lehet hónapról hónapra lassan növelve az Istenre szánt

időnket, figyelmünket, hogy az áldozathozatal, a szükséges szenvedések viselésének felajánlása mellett a kegyelmet megkaphassuk. És az egyáltalán nem biztos, hogy olyan megoldást fog hozni, amit kiokoskodunk.

Jézus példáját követve a lelkek megmentéséért viselendő szenvedéseket szeretettel és békével, lelki békével kell elfogadnunk és felajánlanunk, hogy alkalmas időben meghozza a maga gyümölcsét.

Jánossy Gábor

A szépség teremtője

„Mert természettől balgák voltak mind az emberek, híjával voltak Isten ismeretének, s a látható tökéletességekből nem tudták felismerni azt, aki van, sem művei szemlélésekor nem ismerték fel a művészt, hanem a tüzet, a szelet vagy az iramló levegőt, a csillagok körét, a hatalmas vizet vagy az ég világitóit tartották a világot kormányzó isteneknek. Ha már ezekben isteneket láttak, mert szépségük elbűvölte őket, akkor tudniuk kellett volna, mennyivel kiválóbb a parancsolójuk. Mert a szépség szerzője teremtette őket. Ha megcsodálták erejüket és hatásukat, ebből arra kellett volna következtetniük, hogy mennyivel hatalmasabb a teremtőjük. Mert a teremtmények nagyságából és szépségéből összehasonlítás útján meg lehet ismerni teremtőjüket.” (Bölcs 13, 1-5)

Érdeemes elgondolkodni a Bölcsesség Könyvének ezen részlete felett, hiszen ez is rávilágít emberi gyengeségünkre.

A ma embere, különösen a városi ember, nem tud igazán rácsodálkozni a természetre, hiszen a tiszta természettel nem is találkozik. Ennek egyik legfőbb oka a rohanó világ. A ma embere, főként a fiatalok a mobilba vagy a számítógépbe merülve nem is tudnak észrevenni semmit a természet részleteiből. Egy naplementét talán még megcsodálnak, ha éppen eléjük kerül, de annál többre nem igen jut. Pedig a természet, az Isten teremtette természet csodálatosan szép.

A természet részleteiben is fellelhető szépséget nem lehet igazán szavakba önteneni. Ha az ember le tud állni és lehajolni, a természetet szemlélni, akkor nem csak a virágok csodálatosan kimunkált szirmait, illatát tudjuk megcsodálni, de egy bogár gyönyörűen csillogó páncélját, annak színárnyalatait, egy pillangó szárnyának mintázatát, az apró lemezkék csodálatos összhangját stb stb.

Vagy amikor egy szitakötő lárvája kimászik a tóból egy növényre, szétpattan a lárva páncélja, majd kimászik abból a szitakötő, mely ezt követően felfújja szárnyait, hogy a napfényben szivárványosan csillogjon... – csodálatos! És hogy az a kis cinke az év minden napján, akár tél van vagy nyár, megtalálja a feltétlenül szükséges enivalót élete fennmaradásához... Ugyanakkor a fajok végtelen gazdagságát is szemlélhetjük, melyek mindegyikének meg van a maga helye, funkciója, egymásra építettsége, hogy az egész természet úgy működjön, ahogy alkotója elképzelte és fenn is tartja napról napra. Csodálatos azt megtapasztalni, amikor egy kis madár egy jó húsos falatot talál, utána rögtön elkezd énekelni, dicsőíti Teremtőjét, fenntartóját. Tanulhatnánk tőle...

És mi, emberi gyengeségünkben eredően (túl okosak vagyunk?...) sokszor megrekedünk a természetnél, annak egy-egy elemét kiemelve, mintegy istenítve, hiszen ez tapasztalható, kézzel fogható.

Az Isten nem „kézzel fogható”! Akarunk-e, tudunk-e a szívünkkel látni?

Jó lenne, ha a természet végtelen szépségének alkalmi szemlézése újból és újból annak Teremtőjére irányítaná figyelmünket, hiszen ilyen tökéletes felépítettség és összhang megalkotása és fenntartása csak és kizárólag Isten végtelen szépségével és szeretetével függhet össze. Ezért Őt illet minden dicséret a természet minden szépségéért.

Csak biztatni tudok mindenkit, hogy keresse az alkalmat, hogy a természetbe jusson és ott megállhasson rácsodálkozni minden növény és állat egyedi szépségére, melyért most és mindörökké Istent, a Teremtőt és fenntartót illeti a dicséret! Ámen.

Jánossy Gábor

Mária- kegyhelyek

Fertőszentmiklós

Fertőszentmiklós a Kisalföld peremén, a Fertő-tótól délre fekvő község, Győr-Moson-Sopron megyéhez és a Győri püspökséghez tartozik. Két helységből, Szentmiklósból és Szerdahelyből olvadt össze. Története a XV. századba nyúlik vissza. Az 1460-as években vásárolta meg Bezeredy Vörös Gergely a Nádasdy családtól a szerdahelyi birtokot, és ott egy oszlopra fölállíttatta a Fájdalmas Szűzanya szobrát. A XVII. században egy alkalommal iszonyú vihar söpört végig a vidéken, épületek dőltek romba, de a szobor sértetlen maradt. Ez az esemény hívta föl rá a figyelmet, és ettől kezdve mind nagyobb tisztelet övezte a Fájdalmas Szűzanya szobrát. Több imameghallgatás is volt, betegek gyógyultak meg, és a hely – a szerdahelyi kegyszobor – rövidesen a Fertő-vidék kedvelt zarándokhelyévé vált.

A búcsújáró hívek adományából 1903-ban épült fel a mai kerek kápolna.

A kegyhely tisztelete különösen a második világháború után erősödött meg, amikor a háború okozta sebek gyógyítását a Fájdalmas Szűzanyától várták. 1974-ben a kápolna mögött tágas miséző teraszt építettek, a környező erdőt a zarándoktömeg befogadására alkalma ligetté, díszparkká alakították.

A kegykápolna ötszáz éves jubileumát 1980-ban ünnepelték. Erre az alkalomra közel tizenötezer ember gyűlt össze, sokan jöttek Ausztriából és Szlovákiából is. A szentmisét mondó Pataky Kornél győri megyéspüspök ekkor áldotta meg a kívül-belül megújított kápolnát, a díszparkot és a jubileumra készített műmárvány domborművű keresztutat. A keresztút Borsa Antal szobrászművész tervei szerint készült a hívek adományából. A művész az egyes stációkat nem aprólékos részletezéssel, hanem egy-egy arcot emberközelségre hozva, mintegy a szemlélővel – az embert az Emberrel – szembesítve jelenítette meg.

A kegykápolna búcsúja a Fájdalmas Szűzanya ünnepén, szeptember 15-én van.

†K.D. (Barna Gábor és Ipolyvölgyi Németh J. Krizosztom alapján)

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Máriás Papi Mozgalom újévi körlevele

Üdvözlégly Mária!

Máriás Papi Mozgalom kedves tagjai!

Egy különleges évbe léptünk be: a következő május 8. gyorsan el fog érkezni a Máriás Papi Mozgalom születésének az 50. évfordulója, vagyis amióta 1972-ben Stefano Gobbi atya elkezdte a Szűzanyától kapni az üzeneteket, melyeket 1973-1997-ig összegyűjtöttek a *Kék Könyvbe* „A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz”. Ez egy nagy alkalom, hogy komolyan szembesüljünk azzal, hogy hogyan válaszoljunk Édesanyánk szeretetére és felszólítására.

2021-ben a nehézségek, az egészségügyi megszorítások miatti változások miatt sikerült meglátogatnom több várost Olaszországban és Portugáliában, Peruban, Kolumbiában, Brazíliában (brazil papok számára lelkigyakorlat is volt), Bolíviában, Mexikóban (lelkigyakorlat volt a Közép és Dél-Amerika és Carabi spanyol nyelvű papjai számára), Honduraszt és Nikaraguát és az Egyesült Államokat több püspök és bíboros jelenlétében is. Voltak nagy számú cönákulumok, máskor kis cönákulumok, olykor nagy templomokban, és máskor egyes családok kis házában: külsőleg különbözők, de mindig a Szűzanyánktól kért cönákulumok, melyeket a papok és a többi fiai, lányai, laikus állapotban és zárdában élő szerzetesnők. Még egyszer láthattam, hogy menyire szeretik a Szűzanyát. Keresik Őt a cönákulumokban, imádkoznak Hozzá, felajánlják Neki magukat, Őrá bizzák a Szentatyát, a Püspökeiket, a plébánosaikat, a Népüket, akik gyakran tévelyegnek, a rokonaikat. Mekkora ereje van a kicsinyek imáinak! Egyes esetekben a látogatásom egybe esett a nyilvános cönákulumok újraindításával, melyek abbamaradtak majdnem két éve a mostani megszorítások miatt. Adjunk hálát a Szűzanyának, hogy mindig segít újra kezdeni, hogy ne bátortalanodjunk el a nehézségek ellenére. Részemről meg

szeretném köszönni azt a sok egyéb cönákulumot és az Országokat, sokan kérték kitaróan a Nemzetközi Felelős-Kordinátort, de mivel plébános vagyok, nem adatott meg, hogy távol legyek a plébániámtól, legfeljebb csaknem egy-két hétre egy-egy alkalommal és ritkán évente. Ha majd a Szűzanya akarja, ez az idő növekedni fog, különben csak kevés Országot látogathatok, és csak mindegyiket néhány napra, ahogyan idáig tettem. (Szűzanyáé) a döntés, mienk az ima, hogy csak azt éljük meg, amit Ő akar.

Az MPM 50 éves évfordulója alkalmából a Nemzetközi Lelkigyakorlatot a papok számára Fatimában szervezzük vasárnaptól 2022. június 26-ától, szombattig, július 2-áig. Egybekötve a papok lelkigyakorlatával, lesznek ott lelki napok a Laikusoknak is, csütörtöktől, június 30-tól július 3-áig. Így imádkozhatunk együtt és bemutathatjuk a Szentmisét a Kápolnában. Már sok pap kérte minden földrésről, hogy részt vehessen. Kérem a laikusoktól, hogy hívják a papjaikat, hogy vegyenek részt, és ha szükséges, segítsék őket szükség szerint.

Nagyon elégedett vagyok, hogy sok Országban lesznek az MPM későbbi Lelkigyakorlatok: aki nem tud részt venni Fatimában, vegyen legalább részt a helyi Lelkigyakorlatokon, ne hagyjátok elmúlni az állandó Cönákulum ezen kegyelmét. Szükséges feliratkozni a Fatimai Lelkigyakorlatokra, de kizárólagosan a megbízott agenziánál, Rusconi Viaggi (Lecco – Italia), amely segít a szükséges dokumentumokat előkészíteni, hogy Portugáliába jöhessenek. Az MPM hivatalos honlapján (sito) megtalálhatóak a link-ek, hogy feliratkozzatok a papi Lelkigyakorlatokra, és a Laikusok részvételére (ritiro) (lásd a 4. oldal végén).

A kerületi és az országos cönákulumok programja is meglesz, mihelyt a helyzet megengedi. Addig is folytonosan növeljük a mi kis helyi és családi cönákulumainkat. Ahol szükség mutatkozna, kezdjék újra a nyilvános cönákulumokat. Sok gyümölcsöt láttam gyermekek cönákulumainál, melyeket gyermekek vezetnek, fiatalok cönákulumainál, melyeket fiatalok vezetnek, ahogyan ezt a Szűzanya kérte. Például 1996. december 31-én (ezt) mondja nekünk: „*Szüntelen, alázatos, állhatatos és bízó imát kérek tőletek. Ezért újra megismétlem kérésemet, hogy terjesszétek mindenütt az imádság és a testvériség cönákulumait! Terjedjenek ezek a cönákulumok papjaim, az én szeretett fiaim és a hívők között! Nagylelkű választ várok a gyermekektől, hogy megvédjem és oltalmazzam őket a nagy romlottságtól, ami megfertőzte az egész világot. Kérem a fiatalokat, hogy gyűljenek össze ezekben a cönákulumokban, elsősorban a keresztény családoknak kell összegyűlniük, hogy segítsék nekik a szeretet tökéletes közösségében élni, mindig készen állva az élet ajándékára, amit kívánni, oltalmazni és védeni kell.*”

Ne hanyagoljuk el a kérést, amit a Szűzanya nekünk személyesen tett ötven évvel ezelőtt. Hála a cönákulumoknak, hogy Ő meghódította a szívünket és őrzí azt az Ő Szeplőtelen Szívében, és előre viszi az Ő tervét.

Nazareno Lanciotti atya boldoggá avatásának az eljárása halad előre, most minden dokumentáció rendelkezésre áll a Szentté Avatási Kongregációnál: kérlek benneteket, imádkozzatok, hogy végbemehessen minél rövidebb időn belül.

Ami Stefano Gobbi atya boldoggá avatásának eljárását illeti, megköszönöm azoknak, akik küldtek nekem rövid tanúságtételeket és újra mondom mindenkinek, hogy minél hamarabb küldjék el a saját tanúságtételüket.

1. Most már ötven éve, hogy a Szűzanya kitartóan hív bennünket, hogy ajánljuk fel magunkat az Ő Szeplőtelen Szívének, és hogy éljük meg a felajánlásunkat. Stefano Gobbi atya által megismételte a Fatimában tett kérését: az Ő Szeplőtelen Szívének tett felajánlásának a megélése a legjobb út, hogy védve legyünk ebben az időben; a legjobb, mert maga az Úr választotta ki (ahogyan megmondta a Fatimai jelenéséknél és utána Lúcia nővérnek Pontevedra-ban).

A hitünk megengedi, hogy a történelmet lelki szempontból olvassuk. Jobban mondva az emberiség élete nem csak azt jelenti, hogy követjük a tényeket és a személyeket, hanem (jelenti) az Egyház vándorlását az idők beteljesedése felé, Jézus dicsőséges visszatérése felé az eseményeken keresztül, melyek az „Utolsó Időket” jellemzik.

Az Egyház lelkeségénél sok szent rávilágított az „Utolsó Idők”-re, például 2004-ben Stefano Gobbi atya idézte szent Maria Grignon de Monfort-ot (Traktátusa, 54-59). Szűzanya nekünk elmagyarázta, hogy ezek az „Utolsó Idők” pont ez az idő, amelyben élünk, amiről jó 76 üzenetben beszélt, különösen a papokra alkalmazva (pl. 1991. június 8. és 1994. december 8.) pont a „Végső idők Apostolainak” nevezve meg őket. Milyen jelek mutatják, hogy elérkeztünk idáig?

A Katolikus Egyház Katekizmusa (675. sz.) mondja, hogy „Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételre, amikor nagyszámú hívő hite megvizsgálásra kerül (Lk 18,8; Mt 24,12). Az üldözések végigkísérik a földi zarándokútját (Lk 21,12; Jn 15,19-20), feltárja a „gonoszság misztériumát”, amely a vallási félrevezetés alakjában húzódik meg, az emberek problémáira nyilvánvaló megoldást kínál az igazságtól való elpártolás révén. A vallási félrevezetés csúcsa az Antikrisztus tevékenysége, vagyis egy álmissiásé, amelyben az ember önmagát dicsőíti, Isten helyébe

állva, és a Messiás helyébe, aki testben jött el (2 Tessz 2,4-12; 1Tim 5,2/3; 2Jn 7; 1Jn 2,18.22)”.

A XIX. század végén és a XX. század elején az Egyháznak szembe kellett néznie a tanítás eszelős és félrevezető magyarázatainak a hullámával, amit utána X. Piusz Pápa 1907-ben eretnekségeknek definiált (lettera enciclica *Pascendi Domini Gregis*). A Szűzanya kezdett már figyelmeztetni 1830-tól, kezdve a Párizsi jelenésekkel, és a Csodás Érem ajándékával, és az imával: „Ó, bűn nélkül fogantatott Mária, imádkozz érettünk, akik Hozzád folyamodunk”. Folytatta LaSalettenél, Lourdnál. Fatima volt a csúc (,„*ma felhívlak benneteket, nézzetek a nagy világosságra, amely Fatimából terjedt el a századok folyamán, és amely különösen erőssé válik ezekben az utolsó időkben*”, 1994. május 13.) felszólítva az imára, bűnbánattal megerősített hűségre, és a szentségekre. Végül 1972-től, ötven évvel ezelőtt minket világosan tanított, pontosan meghatározva a „Végső Idők” jeleit.

És íme, egy nagyon szép dolog: a Szűzanya a Végső Időket az „En Időmnek” definiálja, mert ez az az idő, amiben a hittagadás látszólagos és ideiglenes győzelmében Ő még inkább jelen van, hogy vezesse gyermekeit és védelmezze őket az Ő Szeplőtelen Szívében, hogy lehetővé tegye a kegyelem és az irgalmasság csodáját: „*A döntő pillanatok nagyon közel vannak. Még egy kis idő és velük, a legkisebb gyermekeimmel széttiprom a Sátánnak és követőinek a fejét, és elnyerem az én bejelentett győzelmemet.*” (1974. augusztus 3.)... az ő Szeplőtelen Szívének felajánlott papokkal, szerzetesekkel és laikusokkal. Mindannyian bűnösök, de a Szeplőtelen Szívbe menekültek, és kicsik lettek az Ő általa kijelölt életszentség útján, (ahol) a Szeplőtelen eszköze lesznek a győzelem számára, és az Ő Szeplőtelen Szívének Diadala számára.

Nos, ezekből a szavakból megértjük, hogy az egyetlen dolog, amit a Szűzanya kér tőlünk, hogy éljük meg a Szeplőtelen Szívének tett felajánlásunkat, **éljük az MPM három kötelezettségét**, és legyen nagyon nagy és abszolút a bizalmunk Benne: „*Válaszolatok erre a mindig és egyedül belém vetett hősies bizalommal. Csak erre van szükségem töletek, kis gyermekeim, ahhoz, hogy eltapossam Ellenfelem fejét, mialatt igyekszik sarkamba marni, nektek kelepccét állítva, legkedvesebb fiaim.*” (1977. július 8.)

„**Hősies bizalom**” legyen azokban a helyzetekben, azokban a nehézségekben, amelyek a „Végső Időket” jellemzik ma. A személyes és családi (nehézségeken) túl itt vannak a szociális és az egyházi nehézségek. Például, a nehézség, hogy amíg sokan közülünk szabadon részt vehetnek a hitünk megünneplésében, mindenek felett a szentmisénél: addig sok országban csak

kevés személynek megengedett egyszerre bemenni a templomba, míg a színházakban, a mozikban, a kereskedelmi helyeken vagy a szórakozó helyeken teli van néppel. Az Egyháznak nehézségei (vannak), hogy védje a hívek jogait ezeknél az ünnepléseknél.

2. A Szűzanya utalást tesz egy nehézségre is, ami mind inkább megnyilvánul: **hűségesnek maradni az Evangéliumhoz és a Katolikus Tanításhoz.** Egyik részről az Egyháznak van irányzata (vagy kísértése), hogy „változzon”, mint például azoknál, akik ellenállnak a család Hitvédelmi Kongregációjának a mostani nyilatkozatának (2021. március 15.) vagy akik ellenszegülnek az Oltáriszentség elsőbbségének, (vagyis hogy) a szentmise az áldozati valóság, és hogy szükséges Isten kegyelmében lenni ahhoz, hogy szentáldozáshoz járuljanak.

Sőt, úgy tűnik, hogy az Egyházban mind világosabban és kevélyebben meg akar nyilvánulni az az Evangéliummal alternatív gondolat, (ami) tehát ellentétes (az Evangéliummal) egyes pontokban, mely mind inkább hajlamos kiüresíteni a hit hirdetését, az üdvösség hirdetését. Ettől az eszme áramlattól megtámadott pontok lényegesek: az Oltáriszentség, a család, az antropológia, az Egyház, mint út, igazság és élet. Láttunk egy világos példát Európában az elmúlt májusban, egyesek lázadását, ami csak a jéghegy csúcsa (annak), ami még el van merülve és nem látszik az ideje, hogy (mikor) kerül felszínre, hogy megváltoztassa az Egyházat egy evangélium-ellenes gondolkodás szerint. Szükséges vigyáznunk: az evangélium-ellenesség nem csak abból áll, ami a szeretet, a szegénység ellen van, hanem mindenekelőtt az, ami (az Egyház) tanítása ellen van, amiből a keresztény szeretet és bármelyik többi erény veszi az értelmét és értékét. Az első szeretet abból áll, hogy a felebarátot segítjük, hogy megismerje Isten szeretetét és éljen Isten Kegyelmében. A Szűzanya segíteni akar, hogy a dolgokat a helyére tegyük, míg a „nagy zűrzavar” inkább mindennek a felfordulását keresi: voltaképpen pont mivel evangélium-ellenes, (ezért) ezt az alternatív gondolatot el akarják hitetni, hogy rajta keresztül el fogunk érkezni az igazi evangéliumi élethez, végre a szabadsághoz, és hogy az üdvösség útja átmenjen ezeken a változásokon! Ez ugyanaz az út, mint Júdás (útja): ő is fellázadt, mivel rá akarta venni Jézust, hogy másik úton járjon.

A Szűzanya nekünk nagyon jól meghirdette ezeket a dolgokat: „*A marxista ateizmus megfertőz mindent, mérgező felhőként hatol be mindenhova, és sok fiam hitének halálát okozza. Az Evangéliumban lévő igazságot a visszájára fordítja.*” (1975. november 9.).

„*Így tévedéssel rontják meg az igazságot. A tévedést a legveszélyesebb formájában terjesztik, úgy, mint az igazságnak az új és időszerű értelmezését. Azzal végzik, hogy még azokat az igazságokat is elferdítik, amelyek a katolikus hit alapját képezik. Nem tagadják nyilvánosan az igazságot, hanem kétértelműen fejezik ki azokat. A hit tanításában megalkuszak az igazság és a tévedés legsúlyosabb összeegyeztetésével, miként az még soha nem fordult elő. Ennek befejeztével még beszélnek és vitatkoznak ugyan, de már többé nem hisznek, és így terjed a tévedés sötétsége. Az Egyház belsejében uralkodó és igazságait elferdítő zűrzavar az első jel, amely biztonságosan mutatja, hogy tisztulásának ideje elérkezett.*” (1979. január 28.)

1989. június 13-án részletesen elmagyarázza, hogyan működnek azok, akik, ha magukat hívőként értelmezik is, és jogilag meg is kapták a szent Rendet, próbálkoznak „időszerűvé tenni” az Egyház hitét, vagy megváltoztatni azt az ő ízlésük szerint: „*igazol(ják) a bűnt, hogy azt ne úgy mutassák be, mint valami rosszat, hanem mint értéket és jót. Ezért azt tanácsolják az embereknek, hogy kövessék el a bűnt, mint természetes igényük kielégítésének egy módját. Gyökerében pusztítják ki azt, amiből még bűnbánat fakadhatna, és azt mondják, nem is kell többé meggyónni azt. Ennek az átkozott rákbetegégnek veszedelmes gyümölcse már az egész Egyházban elterjedt, s azt eredményezte, hogy az egyéni gyógyás mindenhol csökkent. Ráveszik a lelkeket, hogy éljenek a bűnbán, visszautasítva az Életet, amelyet Jézus hozott nekünk...*”

A Krisztus által alapított Egyház az egvedüli, amely szent, katolikus, apostoli, egy és Péterre épült. Jézushoz hasonlóan az általa alapított Egyház is, mint az Ő Titokzatos Teste, szintén igazság, élet és út. Az Egyház igazság, mert igazán őreá bízta Jézus, hogy őrizze épségben az egész hitletéteményt.

(Ezek a „hamis hívek” keresik azt is) hogy ezt „*lerombolják egy hamis ökumenizmussal, amely valamennyi keresztény egyház elfogadásához vezet, azt állítva, hogy mindegyik birtokolja az igazság egy részét. Ápolja egy általános keresztény egyház megalapításának a tervét, ami valamennyi keresztén felekezet, köztük a katolikus Egyház egybeolvadásából alakulna..., keresi annyi alattomos eszközzel, hogy támadja az Oltáriszentségnek az egyházi alapját. Csak az utolsó vacsorára való emlékezéséért értékeli a szentmisét, igyekszik lekicsinyíteni az áldozati voltát, tagadni szeretné Jézus valóságos jelenlétét az átváltoztatott Ostyában. Ezért nyomják el fokozatosan azokat a külső jeleket, amelyek Jézusnak az Oltáriszentségben való valóságos jelenlétébe vetett hitet jelzik. A térdhajtást, a nyilvános szentségimádási órákat, a tabernákulumot körülvevő fények és virágok szent szokását.*”

3. Egy másik nagy nehézség, ami úgy tűnik, mind inkább növekszik a **megfontolás** (discernimento) hiánya. (Úgy) tűnik, sokan, laikusok, szerzetesek vagy papok irányvesztettek ettől a nagy zűrzavartól és nagyobb biztonságot találnak a pillanatnyi eszme áramlatainak sodrában, olykor a politikai áramlatoknál, mint az Evangélium szavában és az Egyház tanításában. Így, a mostani problémákban, többé már (nem arra törekszenek) hogy a „világ világossága” (Mt 5,14) legyenek, (ezért) csak egy emberi logika gondolatává (riflesso) válnak, ami nem engedi magát megvilágíttatni az Evangéliumtól. Ott a sötétben támolyognak, és ahelyett, hogy a hűség apostolai lennének, megkockáztatják, hogy a zűrzavar apostolai vagy esetleg a lázadás apostolai legyenek. Aki hűséges akar lenni, minden erejével próbálja megélni a Mária Szepőlötelen Szívének tett felajánlást, átszenvedi ezeket a feszültségeket, melyek mind nehezebbek, keserűbbek és alattomosabbak. Olykor elbátortalanodhatunk, de a Szűzanya nem akarja, hogy becsapottak legyünk az elbátortalanodás miatt:

„*Ne szomorítson el benneteket, hogy az emberiség egy új Getszemáni keret él át, ne bátortalanítson el benneteket, hogy a rossz ma fölényben van, ne rémítsen meg a Sátán, aki az ördögi hatalmának a csúcspontjára ért.*” (1993. április 11.) „*Bízzatok mennyei Édesanyátokban, aki mindig mellettetek van, hogy segítsen és a papságotokban támasz legyen. Ne éreztétek magatokat egyedül! Akkor is, amikor az apostolkodásotok területe olykor száraz és nehéz, akkor is, ha a titeket körülvevő környezet akadályokat gördít a papi működésetek elé, soha ne bátortalanodjatok el, még akkor sem, ha úgy tűnik, hogy az emberi gyöngesség legyűr titeket. Én mindig mellettetek vagyok, mint jó és megértő Édesanya. Vezetlek, vigasztallak, bátorítlak benneteket, összegyűjtöm a könnyeiteket, mint értékes drágaköveket, és őrzöm minden fáradságotokat Szepőlötelen Szívem titkában.*” (1993. október 21.)

„*Elnyerem számotokra a Szentlélek ajándékát, aki leszáll rátok, hogy megerősítsen a papi szolgálatotokban, és a második evangelizáció apostolaivá tesz benneteket. Az apostoli hit szikláján alapuljon a ti prédikációtok, hogy a hit bátor tanúivá váljatok a nagy hittagadás idejében. Ne zavarodjatok meg, látva, hogy ma a tévedéseket nyíltan tanítják, terjesztik és követik. Ne bátortalanodjatok el soha! Legyetek Krisztus Evangéliumának hűséges szolgálói minden katolikus hitigazság hirdetésével, és így a lámpatartón meggyújtott fény, a hegytetőkre tett lángoló fáklyák lesztek, hogy megvilágítsátok a nagy sötétség ezen idejét.*” (1994. február 22.)

„*Az én feladatom, hogy megtisztítsalak benneteket minden folttól... Én segítlek titeket abban, hogy a világban legyetek, de ne a világból, mert azt*

kívánom, hogy mindig mindannyian kizárólag az én Jézus Fiaméi legyetek.” (1995. december 31.)

„*Mily nehezek a napok, melyeket átéltek! Ez a tisztulás és a nagy szenvedés végső szakasza. Az egész emberiséget megszállták a gonosz lelkek, és Egyházamat elárasztotta a tévedés, a megosztottság, a hitelenség és a hitehagyás heves szele. Nektek kell hordoznotok ennek a helyzetnek fájdalmas súlyát. Arra vagytok hivatva, hogy az egész Egyház keresztyét viseljétek. Ezért vagytok kijelölve arra, hogy jobban megtapasztaljátok, mint anyai gyengédségem édes vigasztalását. Két karomban dédelgetlek és vigasztallak benneteket. Ezért kérek, hogy térjete be végleg Szepőlötelen Szívem menedékébe!*” (1886, június 27.)

Az Egyház átéli Jézus Szenvedését, de Mária Szepőlötelen Szívében élve az anyai élet termékeny lehet az egész emberiség számára, mely szemlélni fogja nála, hogy (az Egyház) mikor tér vissza a világosságot sugározni nem csak az ő tanításában, hanem az ő fiainak az életében is.

Íme, amiért a Szűzanya mindig kér bennünket, hogy imádkozunk a cönákulumon, szaporítsuk azokat: mivel csak így tanuljuk meg élni a Szepőlötelen Szívének tett felajánlásunkat. „*Azért ajánlom, hogy gyakran gyűljetek össze Cönákulumaitokba, és engem az ima nagy erejével ajándékozzatok meg, amellyel közbenjárhatok Fiamnál, Jézusnál, hogy hamarosan elnyerjem az Atyától az új, a második pünkösöd ajándékát az Egyház és az egész emberiség számára.*” (1985. május 26.) és még „*Hogyha felajánlásotok szerint éltek, valóban átalakul életek: hozzászoktatlak benneteket ahhoz, hogy úgy lássatok, úgy érezzetek, imádkozzatok és szeressetek, mint én. Közlöm veletek lelkiütemet, és egyre kisebbé, egyszerűbbé és alázatosabbá teszek benneteket. Rávezetlek arra, hogy mindig bízzatok az Istenben, és egyedül az Istenben bízzatok. Minél inkább növekszik majd a kétkedés és a tagadás, ti annál inkább meg fogjátok Benne találni biztonságotokat, és erről tanúságot is tesztek.*” (1975. november 9.)

Olykor megkérdézhethetjük magunkat: de mi a cönákulumokat csak buzgósból tartjuk-e, mert tetszik nekünk az, amit a Szűzanya mondott Stefano Gobbi atyának, vagy megértjük, hogy meghívtak vagyunk Átala ezekben az Időkben? A cönákulumok, melyeket a Szűzanya tőlünk kér, és az Ő Szepőlötelen Szívének tett önfelajánlásunk nem csak egy buzgólkodás, hanem egy meghívás, egy hivatás, hogy éljük az Egyházban ezeket az Időket Ővele úgy, mint Ő, mivel Ő rajtunk keresztül akar közbelépni.

4. Tehát hogyan élhetjük meg a Máriás Papi Mozgalom születésének az 50. évfordulóját? Kérjük mindenekelőtt a kegyelmet, hogy **újra felfedezzük a Szeplőtelen Szívnek tett önfelajánlásunk ajándékát.**

„Sok évvel ezelőtt rányomtam képmásomat az én kis Diego Jánosom köpönyégre, akinek egykor megjelentem (Guadalupe, Mexiko). Ma mindannyiótok szívére és életére szeretném rányomni képmásomat. Így megjelöllek benneteket a szeretet pecsétjével. Ez különböztet meg benneteket azoktól, akik engedték, hogy a vadállat elcsábítsa őket, és magukon viselik istenkáromló számát. Nem tehet semmit a sárkány azok ellen, akiket pecsétemmel megjelöltem.” (1981. november 1.)

Hányszor súlyt le rátok a sárkány ezer fajta szenvedéssel, de a földi szenvedések nem a legnagyobb problémát képezik: az ő elsődleges tárgya az, hogy a hívek megtanuljanak Isten nélkül élni, gondolván, hogy ugyanolyan jó hívek továbbra is. Ez a (sátán) legnagyobb csapdája azok ellen, akik meg vannak jelölve a Szűzanya pecsétjével, Szeplőtelen Szívnek ajánlották magukat. Szembesülnek ezzel szeretettel, és győznek egy nehéz és átszenvedett tanúságtétel árán is.

A kísértés egyik példája: az egészségügyi veszély ezen idején (úgy) tűnik, hogy minden tevékenységet a földi egészségen keresztül kell megszűrni, és mind inkább törekszik (a gonosz), hogy másodlagos helyre tegyék a lelki egészséget és a szentségi élet szabályozását. Sőt, olykor (úgy) tűnik, hogy az Egyház egyes körzeteiben ott van a felmentés (indulgenza) azok felé, akik tanítják az evangélium-ellenes eszmét, de keménység azok a hűséges papok és laikusok felé, akik szeretnék követni az úgynevezett „nem hivatalosak”-at, ahogy ezt a világi egészségügyi direktívák nevezik. Ezek az utóbbi személyek, habár hűségesek, károsoknak és evangélium-elleneseknek tartják őket, ellentétben azokkal, akik az Evangélium ellen tanítanak, és lelki kárt okoznak, amely egészen az örök kárhoz is vezethet. Egyes új emberi szabályoknak erkölcsi értéket adnak, míg relativizálják egészen a lenullázásig egyes evangéliumi tanítás erkölcsi értékét. Fönnáll a veszély, hogy úgy éljenek, mint ahogy Jézus mondotta: „De hiábavalóan tisztelnek, mert tanaik, amelyeket hirdetnek, csak emberi parancsok. Az Isten parancsait nem tartjátok meg, de az emberi hagyományokhoz, a korsók és poharak megmosásához és sok ehhez hasonlóhoz ragaszkodtok” (Mk 7,7-8). Sok a zűrzavar. Újra olvasva a Katekizmust (675. sz.), (úgy) tűnik, hogy terjed ez a keresztény ellenes dimenzió abban, ami a Katekizmus szerint a „Végző Időkben” fog történni.

A Szűzanya oly sok éven keresztül beszélt, hogy tanítson minket érvelni: mindenekelőtt a mai krízis (elsősorban) nem egészségügyi, hanem erkölcsi! Ha ez az egészségügyi (probléma) nagy, akkor ez az erkölcsi sokszorosan rosszabb. A Szűzanya soha nem lépett közbe különösebben ezekben a problémákban, hanem állandóan hívott, hogy ajánljuk fel magunkat az Ő Szeplőtelen Szívének, hogy visszatérjünk az Istenhez erővel és szeretettel. A nagy gyöttrődésnek nem az egészségügyi járvány egy sorozata, hanem a hit lerombolt (devastante) krízise, ami megengedi a nagy sárkánynak, hogy lesöpörje a földre az Ég csillagainak egy harmadát, a papokat, akik a maguk részéről sötétségben hagyják a híveket, az Egyházat és a világot. Nem lehet kilépni a szociális krízisből a nélkül, hogy vissza ne térjünk az Istenhez. Figyeljünk, hogy ne zavarodjunk össze. Az, amire nagyon nagy szükségünk van, az élet, és a problémák egy lelki olvasatja, amelyekkel szembe kell néznünk. A Szűzanya hozzánk beszél ezekben az időkben. Ezért hozta létre az MPM-et és kéri tőlünk, hogy meneküljünk az Ő Szívébe, hogy legyünk az Ő anyai segítségével az Egyháznak ezekben a „Végző Időkben”, az Ő hűségének és a vigaszának a jelenléte, a megpróbáltatásban.

Határozzuk el most, az MMP születésének 50. évfordulója alkalmából, a **mindennapos figyelmünket, hogy szeretettel élni fogjuk a Szeplőtelen Szívnek tett önfelajánlásunkat**, Vele való életközösségben, kérve a Szentlélek ajándékát, hogy hűségesek legyünk az Evangéliumhoz és az Egyház tanításához. Ajánljuk fel a mostani nehézségek súlyát elégtételben és közbenjárásban azokért, akik nem ismerik Isten szeretetét, hogy szembeszálljunk a lázadás, a hittagadás gesztusaival, melyek már napfényre kerültek és azokkal, melyek még rejtettek, hogy legyünk azok az Egyházban, amit a Szűzanya elvár tőlünk, és tanuljunk meg Neki hálát adni, mivel érdemtelenül lettünk meghívva, hogy az Ő munkatársai legyünk:

„Nagy tervem van veletek: válaszoljatok mindnyájan nagylelkűen.” (1981. november 12.)

don Luca Pescatori

2022. január 1. – Mária Istenanya napján

A r ó z s a f ü z é r

Hiszekegy

A Kis-Küküllő menti Szőkefalva az elmúlt évtizedek egyetlen olyan kárpát-medencei üzenethozó helye, melyet a helyi püspök (érsek) kivizsgált és igaznak talált. Ezen a helyen a Szűzanya kérte, hogy imádkozzunk a papokért, és meg is határozta, hogy értük egy „Hiszekegyet” és egy „Most segíts meg Máriát” imádkozzunk.

Hosszú évek óta igyekszem naponta eleget tenni ennek a kérésnek, és ezzel párhuzamban folyamatosan foglalkoztat, hogy miért pont ezt a két imát kérte a Szent Szűz.

Az elmúlt hetekben került kezembe a Gobbi atyán keresztül 38 évvel ezelőtt kapott Szűzanya üzenet, melyben kéri, hogy ne csak gyakrabban imádkozzuk a Hiszekegyet, hanem elmélkedjünk is fölötte. Ez az, ami elindított a Hiszekegy mélyebb átgondolása felé. (*„...Ezért felszólítalak, hogy... gyakran imádkozzátok a Hiszekegyet, mint katolikus hitetek megvallását, és elmélkedjete a teljes hitvalláson...” 1984.08.15.*)

A Hiszekegyről történő elmélkedéshez az Apostoli Hitvallást vettem alapul, hiszen a gyakorlatban – a vasárnapi és ünnepnapok szentmisék kivételével – ezt imádkozzuk nap mint nap, például a rózsafüzérben.

Hiszek egy Istenben,

Ő egy, és rajta kívül nincsen más Isten, csak emberek által kreált istenek, melyek nem mérhetők AZ Istenhez. Mivel ez az egy Isten maga a szeretet, ezért, ennek megvalósulásáért három személyben létezik, de mégis egy Isten. A háromszemélyű egy Istent mindhárom személyében hisszük, valljuk, tiszteljük és imádjuk!

mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében.

A Mennyei Atya valóban mindenható, mindenén átható, mindenről tudó. Előle nem lehet elmenekülni, mert mindenható. De ha az ember alázattal elmerül szeretetében, akkor teljesen természetes, hogy nem is akar elmenekülni, hanem egyre inkább vele akar élni. Ki is ez a mindenható Atya?

Ő az, aki a mennyet és a földet alkotta! Ő alkotta meg a Földet, nyilvánvalóan az egész bolygó rendszerrel együtt. Ő alkotta meg a Földön azt, ami van a Földön – és tartja fönn nap mint nap a világ végéig. A teremtés első négy napjában az élet alapját teremtette meg, a további két napon megalkotta az élet minden változatát, növényeket, állatokat, végül az embert. Az embernek pedig azt mondta, hogy hajtsa uralma alá a Földet. Az emberek mellett teremtett szellemi lényeket, angyalokat is. Az embereket és az angyalokat szabad akarattal teremtette, hiszen a szabad akarat adja a tiszta válaszokat. Szabad akarattal lehet tisztán döntenünk nap mint nap az Isten vagy a Sátán mellett. Az angyalokat próbára tette az Isten, és egy részük nem állta ki a próbát, akik között vezér személyiség volt a fény és zene főangyala, Lucifer. Az ő vezetésével alakult meg a bukott angyalok serege, akiket a Jelenések Könyve szerint Szent Mihály főangyal a Mennyből a Földre letaszított (12, 7-12). A Lucifer, a Sátán már a paradicsomkertben megkísértette az első embert, melyben elbukott Éva, és a hozzá csatlakozó Ádám. Így jött létre az ősbűn, melyet azóta is hordozunk. De az idők teljességének elérésekor Isten megkönyörült az emberen, és megalkotta az új Évát, Máriát, az egyetlen bűn nélküli emberi teremtményt, aki bűn nélkülisége révén be tudta fogadni és méhében hordozni az új Ádámot, Jézus Krisztust, Isten egyszülött Fiát.

És Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban,

Jézus Krisztus a második isteni személy. Ő Isten egyszülött, egyetlen Fia, aki mivel Isten Fia, ezért Isten minden tulajdonságával rendelkezik, de mivel a Szűz Anyától született, ezért minden emberi tulajdonsággal is rendelkezik egyszerre. Így volt kedves a Mennyei Atyának, hogy a szabad akaratunk rossz felhasználása miatt tévelygő emberiség megmentésére, megváltására elküldje egyszülött Fiát, aki révén egyértelmű választás elé állított minket. Innentől nem mondhatja senki, hogy nem ismeri Istent, hiszen Fián keresztül emberként kinyilatkoztatta magát köztünk járva, tanítva és jót téve.

Mivel Jézus Krisztus az Isten egyszülött Fia, ebből automatikusan adódik, hogy ő a mi Urunk és Istenünk, akinek – jogosan – teljes hódolattal és imádatlalt tartozunk. Cselekedetei és tanítása alapján egyértelmű, hogy dicsőítjük és magasztaljuk Őt végtelen jóságáért, emberhez lehajló szeretetéért, megváltó művéért. Ettől függetlenül szabad akaratunk miatt el is utasíthatjuk Őt – melyet sajnós manapság egyre többen tesznek. De ez nem befolyásolja az Ő nagyságát, csak a mi személyes örök életünket.

aki fogantatott Szentlélektől,

A bűn nélkül fogantatott Szeplőtelen Szűz mélységes alázatában sokat imádkozott, mely áthatotta életét. Egy ilyen imádsága közben megjelent Gábrriel arkangyal, és közölte vele, hogy kegyelmet talált Istennél, ezért gyermeket fog foganni, fiút szül, akit Jézusnak fog nevezni. Mária csak annyit kérdezett, hogy a szüzessége mellett ez hogyan lehetséges? „A Szentlélek száll rád, s a Magasságbeli ereje borít be árnyékával. Ezért a születendő Szentet is az Isten Fiának fogják hívni.” Hiszen Istennél semmi sem lehetetlen. Mária szabad akaratból ki-mondott beleegyező válaszát követően – „Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint” – megtörtént a foganás (v.ö. Lk 1,28-38)

Istennél semmi sem lehetetlen, ezért itt a foganás erejéig átlépte a természeti törvényeket (melyeket Ő alkotott), és Mária szüzességének megtartása mellett fogant méhében Isten egyszülött Fia, emberré lett. És Mária saját vére által táplálta Őt.

született Szűz Máriától,

Szent József ekkor még nem tudott teljesen Istenre hagyatkozni, maga akart mindent megoldani, ezért egy kicsit körülményesen érkeztek meg arra a helyre, melyet Isten rendelt. Isten egyszülött Fia a Szeplőtelenül Fogantatott elragadtatott imádsága közben, szüzességének sértetlenül hagyása mellett, a természeti törvények pillanatnyi felülírásával lépett ki az anyaméhből. Ez kiolvasható a Szentírásból is, hiszen Mária a szülés utáni percekben jászolba fektette az újszülött Jézus Krisztust (Lk 2,7).

szenvedett Poncius Pilátus alatt; megfeszítették, meghalt és eltemették.

Jézus Krisztus már tanító tevékenysége alatt is lelkileg szenvedett a sok elutasítástól. Végül Poncius Pilátus uralkodása alatt – a főpapok követelésének megfelelően – rengeteg szenvedést kellett kibírnia, végül keresztre feszítették. A kereszten három órás haláltusáját követően beteljesítette küldetését, hiszen a Mennyei Atyának engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Holttestét sírba helyezték, kapkodva, a húsvéti készület miatt, így az Utolsó Vacsora hosszú asztalterítője lett halotti leple. Ezen a leplen hagyta sebeinek lenyomatát, mely leplet ma Torinói lepelként tartunk számon.

Alászállt a poklokra,

Az Ószövetség igazai a pokol tornácán várakoztak a Megváltóra. Ezért neki halálakor – amellyel beteljesedett a megváltás műve – le kellett szállni a poklokra, hogy annak tornácáról magával hozza az igaz várakozókat.

harmadnapon feltámadt a halottak közül,

Jézus Krisztus előre megmondta, hogy harmadnapra feltámad. Ezt a kereszttel csak a Szűzanya tudta és rendületlenül hitte. Amikor Máriát és Jánost egymásra bízta Jézus, akkor János Mária által megkapta a megelőlegező hitet, ezért amikor Péterrel a sírhoz futottak, neki elég volt látni a lepleket és már is hitte a feltámadást.

fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atyaisten jobbán,

Jézus az apostolok megerősítése után fölment a Mennybe, hogy megdicsőülése kiterjedjen, helyet készítsen nekünk, közbenjárjon értünk és az égiekre irányítsa a figyelmünket. És így elfoglalta helyét a mindenható Atyaisten jobbán.

onnan jön el ítélni élőket és holtakat.

Az idők végén a Nap elsötétedik, és a mindenséget összetartó erők megrendülnek. Nagyon nagy küzdelmek után végül a Sátánt ezer évre láncra verik, hogy ne vezesse félre többé a népeket (v.ö. Jel 20,2-3). Ez után az Emberfia a felhőkön fog visszaérkezni hatalommal és dicsőséggel (v.ö. Mk 13,26, és ApCsel 1,2), a nemzeteket megítélve, hogy a Mennyei Jeruzsálem megérkezhesen az újjáalkotott Földre.

Az ezer év elteltével jön a végítélet, ahol a Sátán is ítélet alá esik majd. Addig – az ezer év lelakatoltsága előtt és után – a sátáni kísértések kietartásunk próbáit adják...

Hiszek Szentlélekben.

Hiszünk és valljuk a háromságos egy Isten harmadik személyét is, a Szentleket, akit Jézus küldött el számunkra Pünkösdkor, hogy a világ végéig segítsen és megszenteljen minket, segítse a jószándékú embereket hitük megtartásában és megerősítésében.

Hiszem a katolikus anyaszentegyházat,

Hiszünk, hogy a Katolikus Anyaszentegyház az, melyet Jézus Krisztus alapított, és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta – még akkor sem, ha a történelem egyes szakaszaiban komoly megpróbáltatások érték és érik. A mai zavaros világban is hiszünk, hogy a pokol kapui sosem vesznek erőt rajta. Hogy a tiszta hitet őrzi

Katolikus Anyaszentegyház milyen létszámú lesz, azt soha senki nem mondta. Lehet, hogy viszonylag szerény létszámban reális gondolkodnunk...

a szentek közösségét,

A szentek közössége nem csak a szenteket, a Mennybe jutottakat foglalja magába, hanem a küzdő Egyházat, minket, akik a Katolikus Egyházhoz tartozunk, és a tisztító tűzben szenvedőket is, akik várároznak és vágyakoznak a Mennyszigetára.

a bűnök bocsánatát,

Hisszük, hogy a felszentelt pap közvetítésével Jézus Krisztus valóban megbocsát azoknak, akik megbánták bűneiket, akik kérik az Ő bocsánatát. A gyónás szentsége lehetőség a folyamatos újrakezdéshez, amennyiben valóban újból és újból meg akarunk újulni Istenhitünkben, hiszen a gyónás megtisztít, visszaadja a kegyelmi életet és erőt ad a jóhoz.

a test feltámadását

Hisszük a test feltámadását. Hogy milyen lesz a testi feltámadásunk? Szemléljük Jézus feltámadását. Az Ő megdicsőült testét nem ismerte fel Mária Magdolna, az emmauszi tanítványok stb. Az biztos, hogy a feltámadásunk utáni testünk egészen más lesz, mint a mostani, nem fog szenvedni és nem fog meghalni.

és az örök életet.

Hisszük, hogy van örök élet! Egyben azt is hisszük, hogy az örök életnek két iránya van, az egyik a Mennysziget, a másik a Pokol. Az biztos, hogy a lelünk örökké él, de hogy a két irány közül melyik fog megvalósulni az én esetemben, az azon múlik, hogy mennyire akarom Isten akaratát, Isten útját követni. Ne legyünk elbizakodottak, mert az üdvösség mindenestül ajándék, Jézus szerezte meg nekünk. Az alázatos napi imaélet, a törekvés hitünk növekedésére ad jó esélyt, hogy valóban végül a Mennyszigetbe juthassunk, mégha a tisztító tűzön keresztül is...

Ámen.

Úgy legyen! Higgyük egyre erősebben azt, amit imádkozunk a Hiszekegy elmondásával. Aki hitében mindvégig kitart, az üdvözü. Ámen.

Jánossy Gábor